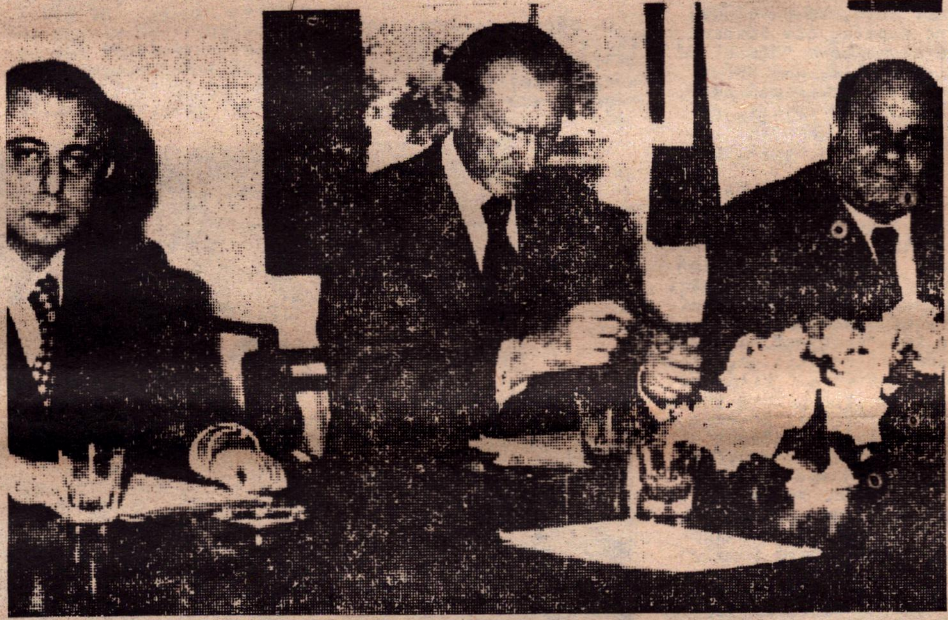
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1
ΙΟΥΛΙΟΣ 1979

εργατικη δημοκρατια

δελτιο συζητησης

τιμή 75 μ

ΣΥΝΟΜΙΛΟΥΝ

αλλα για ποιου τα συμφεροντα

Η ατμόσφαιρα πού επεκράτησε πρίν καί μετά τίς συνομιλίες, εκφράζει στήν ουσία δύο αντιφατικές καταστάσεις: Από τήν μιά τήν επιθυμία των ελληνοκυπρίων καί τουρκοκυπρίων αστων νά βρουν λύση στό πολιτικό πρόβλημα που υπαρχει, καί από τήν αλλη, τήν αποφασιστικότητα τους νά μήν υποχωρήσει ο ενας μπροστά στον αλλο.

Πρίν από τόν τελευταιο γυρο των συνομιλιων, εκφράστηκε καί από τίς δύο πλευρές η επιθυμία γιά εξεύρεση λύσης "ειρηνικης καί βιώσιμης", κάτι που καλιεργήθηκε μέσα στίς ελληνοκυπριακές καί τουρκοκυπριακές μάζες. Οτι αρχιζε δηλαδή, μέ τίς συνομιλίες, μία νέα διαδικασία λύσης του προβλήματος.

Ωστόσο, καθοριστικοί παράγοντες ηταν καί ειναι αλλοι: Γιά τους ελληνοκυπριους αστούς τό κατα πόσο θά κατόρθωναν νά αποσπασουν από τούς τουρκοκύπριους αστούς τήν Αμμόχωστο κάτω από τούς δικούς τους ορους καί προϋποθέσεις. Γιά τούς τουρκοκύπριους αστούς, τό σπάσιμο του οικονομικου αποκλεισμου.

Αυτό γίνεται ξεκάθαρο μέ τίς δηλώσεις Κυπριανου πρίν από τίς συνομιλίες: "Προτεραιότητα στίς συνομιλίες πρέπει νά εχει τό θέμα του Βαρωσιου καί η επανεγκατάσταση των κατοίκων του εκει". Από τήν αλλη, ο Ντεκτάς έκφραζε τήν ανησυχία των τουρκοκυπρίων αστων γιά τό μέλλον τους μέ καλιότερη δήλωση οτι: "Γιά να αρχίσουν συνομιλίες πρέπει νά αρθει τό οικονομικό εμπάρκο πού μας εχουν επιβάλει οι ελληνοκύπριοι".

αποκλεισμος

Αυτό τό οικονομικό εμπαρκο από τούς ελληνοκύπριους αστούς, γίνεται π.χ μέ τόν αποκλεισμό από κάθε λιμάνι του νότου, κάθε εμπορικου ή επιβατηγου πλοίου πού εχει πιάσει λιμάνι στό βορρά. Οι ελληνοκύπριοι αστοί, χρησιμοποιώντας τήν οικονομική τους υπεροχή, θέτουν σάν ορο συνεργασίας μέ ολες τίς ξένες εταιρίες καί επιχειρήσεις, νά μήν συνεργαστουν μέ τούς τουρκοκύπριους αστούς. Ετσι, τούς αποκλείουν οικονομικά.

Αν κρίνει κανένας από τίς αντιδράσεις πού ακολούθησαν τό ναυάγιο καί αυτων των συνομιλιων, οι τουρκοκύπριοι αστοί βρίσκονται σέ ασχημη θέση. Καί μέν η ελληνοκυπριακή αστική τάξη θά προτιμουσε θετικά αποτελέσματα που νά της δώσουν τήν ευκαιρία νά λύσει ωρισμένα καυτά προβλήματα πού αντιμετωπίζει (οπως τήν ελλειψη εργατικου δυναμικου, πληθωριστικές τάσεις της οικονομίας προοπτική εκβιομηχανοποίησης της οικομομίας, ισοζύγιο πληρωμων), αλλά οι τουρκοκύπριοι αστοί φάίνεται οτι βρίσκονται σέ χειρότερη κατάσταση. Η οικονομία τους ειναι αποτυχημένη, σχεδόν ουτε μπορει νά λειτουργήσει, οι τουρκοκύπριοι εργάτες μέ μαχητικούς τους αγωνες οξύνουν τήν κατάσταση. Ο πληθωρισμός τούς απειλει, ενω οι Ε/Κ αστοί χρησιμοποιουν τήν οικονομική δύναμη γιά νά εκβιάσουν τίς ξένες επιχειρήσεις νά συνεργάζονται μέ αυτούς καί οχι μέ τούς Τ/Κ.

Η ελλειψη εκπαιδευμένου εργατικου δυναμικουτούς εμποδίζει νά εκμεταλευτουν σωστά ολα τά ξενοδοχεια καί εργοστάσια πού πηραν από τους Ε/Κ αστούς τό 1974. Καί τήν ιδια στιγμή βλέπουν τούς Ε/Κ αστούς νά εχουν καταφέρει νά πείσουν τήν Ε/Κ εργατική τάξη νά συνεργαστει μαζί τους καί νά εχουν κάμει τό "οικονομικό θαυμα". Οι Τ/Κ αστοί, αυτή τή στιγμή βλέπουν τήν προοπτική καί πιθανότητα νά γίνουν μέρος της κυπριακης οικονομίας, οχι ομως οπως ηταν τό 1963-1974. Επιθυμουν πολύ νά πετύχουν μιά συμφωνία, συνεργασία καί ενοτητα μέ τούς Ε/Κ αστούς πού νά τούς δίνει προοπτική κερδων καί οικονομικης ανάπτυξης.

Ειναι γιαυτό πού τά εκφραστικά τους οργανα, τό τουρκοκυπριακό εμπορικό επιμελειτήριο καί ο σύνδεσμος τουρκοκυπρίων εργοδοτων, αντέδρασαν τόσο δυναμικά στό τελευταιο διάταγμα του Ντεκτάς γιά αποκλειστική οικονομική συνεργασία μέ τήν Τουρκία. Οι Τ/Κ αστοί δέν θά ηθελαν νά γίνουν σήμερα μέρος της οικονομίας της Τουρκίας πού εχει τά χάλια της καί πού θά σήμαίνει οτι θά χάσουν τή δική τους ξεχωριστή οντότητα.

κερδος

Ομως, καί οι Ε/Κ καί οι Τ/Κ αστοι, σάν αστοί καθοδηγουνται πάντα από τόν ιδιο θεό: τό κέρδος. Η Κύπρος ειναι ο βασικός δικός τους χωρος, απ' οπου περιμένουν νά κερδίσουν καί νά πλουτίσουν, ξεζουμίζοντας τούς κύπριους εργάτες, ανταλλάσοντας στρατωτικές καί αλλες διευκολύνσεις μέ τίς μεγάλες καί μικρότερες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις γιά δικά τους οικονομικά ωφέλη.

Γιά νά γίνονται καλύτερα ολα αυτά, χρειάζεται σέ ολους, οτι χρειάζεται σέ κάθε αστική τάξη: "ησυχία, τάξη καί ασφάλεια". Αυτό εχουν στό νου τους οταν μιλουν γιά "καλή θέληση" καί "ειρηνική συμβίωση".

Η σημερινή πολιτική της "ειρηνικης συμβίωσης" ειναι μιά διαφορετική εκφραση της ιδιας διαμάχης τους. Αυτή η διαμάχη εχει εκφραστει από παλιότερα, καί ειδικότερα από τό 1963, μέχρι σήμερα, διαδοχικά μέ πόλεμο, συνομιλίες, πόλεμο καί ξανά συνομιλίες.

εφταιξαν

Ο πόλεμος ειναι συνέχιση της πολιτικης μέ βίαια μέσα. Εκει πού δέν μπορουσαν νά μιλουν γύρω από στρογγυλά τραπέζια, εθεταν σέ ενέργεια τόν σωβινισμό καί εθνικισμό πού οι ιδιοι καλιεργουσαν γιά χρόνια, εσφαζαν χιλιάδες εργαζόμενους καί μετά ξάναρχιζαν τόν διάλογο. Δέν πρόκειται σ αυτό τό αρθρο να αναλύσουμε ποιό ρόλο επαιξαν οι Τουρκοι αστοί, οι Τ/Κ αστοί, οι ιμπεριαλιστες, οι Ελληνες αστοί, οι Ε/Κ αστοί, κ.ο.κ., αλλά, τό σίγουρο ειναι οτι ολοι εφταιξαν καί οτι ο αμεσα επιτιθέμενος καί νικητής από τό 1960 μέχρι τό 1974 ηταν οι Ε/Κ αστοί.

Δέν ειναι ευκολο νά βρει

→ 12

3 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ:

ΕΙΡΗΝΗ Ή ΝΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ;

Επιτέλους μας δόθηκε η ευκαιρία στίς 3 του Ιούνη νά δείξουμε τί νοιώθουμε γιά τίς βάσεις καί το΄ς πυραύλους τους, τά βομβαρδιστικά τους, καί ολα τά αλλα εργαλεια του θανάτου πού βρίσκονται μέσα τους.

Πολλές χιλιάδες εργαζόμενοι θυσιάσαμε τήν ευκαιρία νά ξεκουραστουμε τήν Κυριακή μετά τήν ταλαιπωρία μιας βδομάδας καθημερινου οκτάωρου καί βάλε, καί περπατήσαμε γιά πέντε ωρες κάτω από τόν καφτερό ηλιο. Φάνηκε οτι θέλουμε νά φύγουν οι βάσεις καί ειμαστε ετοιμοι νά παλέψουμε γι αυτό.

Ειδαμε ο καθένας μας στή πορεία, οτι δέν ειναι μόνον αυτός καί οι γνωστοί του πού θέλει νά φύγουν οι βάσεις, αλλά, καί χιλιάδες αλλοι εργαζόμενοι.

Αυτό, τό ηξεραν πολύ καλά οι αστοί καί η κυβέρνηση καί παρόλο πού δέν εχουν κάνει ΤΙΠΟΤΑ γιά νά φύγουν οι βάσεις, (αφου δέν θέλουν νά τίς διώξουν μιά καί γι αυτούς σημαίνουν καί αλλα κέρδη), αναγκάστηκαν νά δώσουν μιά τυπική υποστήριξη στή πορεία γιά νά μη ξεσκεπαστουν τελείως στό κόσμο πού τούς ψηφίζει καί υπακούει στούς νόμους τους.

γιατι πορεια ειρηνης;

Οι βάσεις πρέπει νά φύγουν. Ειναι οργανα του πολέμου καί του θανάτου πού τά δοκιμάσαμε πρίν πεντε χρόνια καί ξέρουμε τί σημαίνουν.

Ειναι φυσικό γιά τούς εργαζόμενους νά θέλουν τή ειρήνη, γι αυτό καί τό συνθημα "Ειρήνη στόν κόσμο" τό κύριο σύνθημα της πορας, συγκίνησε τόσο κόσμο.

Τά πράγματα όμως δέν ειναι τόσο απλα. Υπάρχουν πόλεμοι αδικοι καί πόλεμοι δίκαιοι. Οι αδικοι πόλεμοι ειναι οι πόλεμοι που κάνουν οι αρχουσες τάξεις γιά τά σ υμφέροντά τους. Ειναι οι πόλεμοι που αυτοι που πολεμαν καί σκοτώνονται σ' αυτους δέν εχουν νά κερδίσουν τίποτα ειτε χάσει ειτε κερδίσει η δικιατους χώρα. Αν π.χ., πολεμήσουν η Ελλάδα καί η Τουρκία γιά τά πετρέλαια του Αιγαίου, δέν πρόκειται νά κερδίσουν τίποτα από τά πετρέλαια αυτά οι εργαζόμενοι της χωρας πού θά νικουσε. Οπως ακριβως δέν εχει κερδίσει τίποτα ο λαός της Περσίας από τά πλουτη πού εδωσαν τά πετρελαια στό Σάχη καί στούς πλούσιους της χωρας του.

Ειμαστε ενάντιοι σ αυτους τούς πολέμους. Λέμε ΟΧΙ σ αυτούς τούς πολέμους, αρνούμαστε νά πολεμήσουμε καί τούς κάνουμε εμφύλιους αν χρειαστει καί αν μπορέσουμε.

Υπάρχουν ομως καί οι δίκαιοι πόλεμοι. Ειναι οι αναπόφευκτοι καί απαραίτητοι πόλεμοι πού κάνουν οι καταπιεσμένοι ενατίον των καταπιεστωντους

Δέν ειμαστε ενάντιοι σ αυτούς τούς πολέμους, αλλά υποστηρίζουμε τή νικη τους. Εδω δέν εχει θέση τό σύνθημα "ειρήνη", αλλά "Νίκη στ αδέλφια μας".

Οι αγγλικές βάσεις στή Κύπρο προορίζονται νά χρησιμοποιηθουν σ αυτούς του πολέμους πού κάνουν οι καταπιεσμένοι εναντίον των καταπιεστων τους. Χρησιμοποιήθηκαν καί χρησιμοποιουνται ενάντια στήν Παλαιστινιακή επανάσταση, θά χτυπουσαν τήν επανάσταση στό Λίβανο, θά χτυπήσουν τούς εργατες καί αγρότες της Περσίας αν αυτοί καταφέρουν νά προχωρήσουν γιά τά δικά τους συμφέροντα τήν Πέρσικη επανάσταση.

Γι αυτό, τά συνθήματα της πορείας δέν θάπρεπε νά ειναι μόνο "Εξω οι Βάσεις", αλλά, καί "Νίκη στόν Παλαιστινιακό Λαό", "Νίκη στούς εργάτες καί αγρότες της Περσίας", καί ολης της περιοχης.

Θάπρεπε νά λέμε ΟΧΙ στίς αγγλικές βάσεις, οχι στίς διευκολύνσεις στούς αμερικάνους, αλλά, ΝΑΙ σέ κάθε διευκόλυνση καί βοήθεια στό πόλεμο των Παλαιστινίων. Σ αυτή τή περίπτωση, δέν θάπρεπε γιά χάρη της "ειρήνης" νά αρνηθουμε τή βοήθεια μας στους Παλαιστινίους. Μιλώντας συνέχεια γιά ειρήνη γενικά καί αόριστα, βοηθαμε αυτούς πού προσπαθουν νά πείσουν τούς Παλαιστίνιους νά αφήσουν τά οπλα καί νά λυθει "ειρηνικά" τό πρόβλημα τους μέ συνομιλιες στόν ΟΗΕ, γιά νά προδωθουν ακόμα μιά φορά.

Εκλιπαρώντας ειρήνη καί αφήνοντας νά τά κανονίσουν η κυβέρνηση καί οι αστοί πού συμφέρον τους εχουν νά μείνουν εδω οι βάσεις, δέν καταφέρνουμε τίποτα. Μερικοί ειπαν πώς δέν ηταν αρκετά μαχητική η πορεία, ή πώς θάπρεπε νά βαδίσουμε πρός τίς βάσεις. Ομως καί αυτό, τί θά σήμαινε παραπέρα; Κάθε δεκα χρόνια μιά πορεία οσο μαχητική καί αν ειναι, μπορει νά μας δώσει σιγουριά καί αυτοπεποίθηση, ομως ξεχνιέται καί δέν μπορει νά κάμει καμμιά ουσιαστική αλλαγή.

Στήν περίφημη διαμάχη ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, ο Λυσσαρίδης ελεγε: "Οχι διευκολύνσεις στίς βάσεις", καί τό ζητουσε από τήν κυβέρνηση. Ουτε τό ΑΚΕΛ ουτε η ΕΔΕΚ μίλησαν γιά τό ποιός δουλεύει γιά νά γίνονται οι διευκολύνσεις, καί αρα γιά τό ποιός εχει τή δυναμη καί ειναι σέ θέση νά παρεμποδίσει αυτές τίς διευκολύνσεις καί τή λειτουργία των βάσεων.

Οι βάσεις παίρνουν πετρελαιο από τά κυπριακά διυλιστήρια οπου δουλευουν κύπριοι εργατες. Οι εργαζόμενοι που δουλεύουν στίς βάσεις, αυτοί πού τους μεταφέρουν τρόφιμα, πού δουλεύουν στά εργοστάσια, ειναι αυτοι που μπορουν νά σταματήσουν τίς "διευκολύνσεις" καί νά εμποδίσουν τή λειτουργία των βάσεων οταν αυτές θά χρησιμοποιηθουν εναντια σέ κάποιο λαϊκό κίνημα, καί τέλος νά τίς διώξουν. Οπως οι απεργίες των εργατων στά διυλιστήρια της Περσίας βοήθησαν πολύ καί ηταν καθοριστικές γιά νά φύγει ο Σάχης.

Μέ πορειες σάν της 3ης του Ιούνη καί ακόμα πιό μεγάλες θά διαδηλώσουμε τή συλλογική επιθυμία μας καί τήν απόφαση μας νά φύγουν οι βάσεις. Μέ ενα δυνατό εργατικό κίνημα πού εχει αυτοπεποίθηση καί μπορει νά παλέβει αποτελεσματικά γιά τά δικά του συμφέροντα, θά γίνει η επιθυμία μας πραγματικότητα.

Ομως σήμερα δέν υπαρχει στή νότια Κύπρο ενα αγωνιστικό εργατικό κίνημα. Μόνο ξεκινώντας από τόν αγωνα γιά τά καθημερινά προβλήματα, γιά τούς μισθούς καί τούς ορους δουλειας, μπορει νά αναπτυχθει καί εδω, οπως στό βορρα, ενα τέτοιο εργατικό κίνημα.

Στή θέση της "εθνικης ενότητας" μέ τούς αστούς πρέπει νά βάλουμε τήν ταξική μας ενότητα, στή θέση της πάλης γιά τήν "αναπτυξη της εθνικης μας οικονομιας" νά βάλουμε τήν πάλη γιά τά συμφέροντα των εργατων. Εναντια στήν "εθνική οικονομία" πού δέν ειναι τίποτα αλλο από τά συμφέροντα καί τά κέρδη των αστων. Γιά νά φύγουν οι βάσεις, αλλά καί γιά ολα τά δικά μας συμφέροντα.

Λίγο πρίν τήν εναρξη της πορείας της 3ης του Ιούνη: Ολα τά συμβολα της ειρήνης. Γιά τούς αγωνες μας ομως θέλουμε νίκες καί οχι τήν "ειρήνη" των καταπιεστων μας.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Το "δελτιο συζήτησης" ασχοληθηκε με ζητηματά που αφορουν το εργατικο κινημα. Πολλα απο αυτά είταν παρμένα απο την κυπριακή πραγματικότητα π.χ. κυπριακός καπιταλισμός, λαϊκά μέτωπα, εθνικισμός, διεθνισμός, ο ρόλος του κρατους, κωδικας βιομηχανικών σχεσεων κ.λπ.

Το "δελτιο συζητησης" προσπαθησε να μην ειναι εκφραστικο οργανο μιας ομάδας αγωνιστών και το πετυχε ως ενα βαθμο. Οι στηλες του είταν άνοικτες για κάθε αγωνιστή που θα ηθελε να εκφράσει άποψη ή προβλήματισμό σε οποιοδήποτε θέμα που αφορά το εργατικό κίνημα.

Σαν τέτοιο βοήθησε στην αναπτυξη της επαναστατικης θεωρίας και του προβληματισμού

Η κυκλοφορία του είταν γύρω στα 500 φύλλα στην κάθε εκδοση. Παρολο ομως που η κυκλοφορία του είταν αρκετά μικρή, μπορούμε να πούμε πως είταν και αρκετά ενοχλητική για την άρχουσα τάξη και τους εκπροσωπους της.

Η τάξη αυτη προκειμένου να εξασφαλίσει συνθήκες ασφαλείας για τα ντοπια και ξένα κεφάλαια δεν διστάζει να προωθήσει αντιλαϊκη λυση του Κυπριακού προβλήματος. Μέσα στα πλαίσια αυτα δεν μπορεί να ανεχθεί καμοια φωνή, οσο μικρή κι αν είναι, που να αμφισβητει ριζικα την πολιτικη και το συστημα της.

Αυτη η πραγματικοτητά αποδεικνύεται απο τες προσπαθειες της για το κλεισιμο του Δ.Σ.- που αρχισαν απο παρακολουθησεις και εκφοβισμο αγωνιστών που πρωτοστατουσαν στην εκδοση και που καταληξαν στην χρησιμοποιηση του περι τυπου νομου.

Ο νόμος αυτός που η άρχουσα τάξη κληρονόμησε απο τους αγγλους ιμπεριαλιστες λεει σε μια παραγραφο του πως για οποιαδηποτε εκδοση χρειαζεται να μπει σαν εγγυηση £500.

Ο κύκλος που σχετιζόταν με το Δ.Σ. είταν αρκετά μικρός και αδύνατος για να τα βαλει με τον νόμο αυτο που στερεί ακόμα και τα μινιμουμ αστικοδημοκρατικά δικαιώματα. Γι αυτον ακριβως τον λογο αναγκαστηκαμε να κάνουμε έρανο με στόχο την κάλυψη της εγγύησης. Πολλα απο αυτα τα λεφτα μαζεύτηκαν απο το έρανο και αλλα δανείστηκαν στο Δ.Σ απο αγωνιστές που πρωτοστατουσαν στην εκδοση του.

Παρολες τες δυσκολίες που υπηρχαν ο κυκλος γύρω απο το δελτιο οχι μονο δεν διαλυθηκε αλλα εξελίχθηκε και σε επιπεδο διευρυνσής καί σε επίπεδο θεωρίας.

Πιστευουμε οτι φτάσαμε σε σημείο που μας επιτρεπει να απευθυνθούμε πλατυτέρα και να βοηθήσουμε ενεργότερα στην αναπτυξη του προβληματισμού και της αμφισβήτησης. Γι αυτον ακριβως τον λογο εκδιδουμε και την "Εργατική Δημοκρατία". Παραλληλα ομως θα εκδίδεται και το "Δελτιο συζητησης"

Οί εμπειρίες και τα θεωρητικά συμπερασματα μας θα εκφράζονται μέσα

...φυλακιζουν τη θαλασσα ...καταστρεφουν το δασουδι

Τό τί καταστροφή γίνεται στή Κύπρο σήμερα στό φυσικό περιβάλλον είναι κάτι πού κάνει τόν κάθε ένα νά ανατριχιάζει.

Αν πρίν 10-15 χρόνια έλεγε κάποιος ότι θά γίνοταν η σημερινή καταστροφή στήν παραλία της Λεμεσού θά τόν έβγαζαν τρελλό

Καί όμως σήμερα ό πιό απλός τρόπος νά κάμει κάποιος περίπατο στήν παραλία της Λεμεσού είναι μέ ελικόπτερο. Οσο καί άν φαίνεται εκπληκτικό είναι πραγματικότητα. Διαφορετικά θά χρειαστεί νά κόψης συρματοπλέγματα, νά πηδήσεις φράχτες νά σκαρφαλώσεις σέ βράχους καί νά τσακωθεις μέ τούς υπεύθυνους των ξενοδοχείωμ.

ΕΧΟΥΝ ΣΚΛΑΒΩΣΕΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Σέ ολόκληρο τό μήκος της παραλίας τά ξενοδοχεία ξεπετάγονται τό ένα μετά τό άλλο δημιουργώντας έτσι ένα τσιμεντένιο τοίχος πού κλείνει κάθε δίοδο πρός τή θάλασσα. Δέν φτάνει αυτό Μπροστά άπό τά ξενοδοχεία τους έχουν κτίσει μικρούς ορμίσκους πού εμποδίζουν τόν κάθε"ανεπιθύμητο" κολυμβητή νά μπεί στή θάλασσα.

Θά πεί κάποιος ότι"σύμφωνα μέ τό νόμο αυτό είναι παράνομα γιατί μέχρι τό σημείο εκείνο πού φτάνει τό κύμα τού χειμώνα είναι δημόσιο μέρος καί δέν έχει τό δικαίωμα κανένας νά τό εκμεταλλευτή" Φυσικά είναι παράνομο. Αλλά φαίνεται ότι στό σύστημα πού ζούμε οι νόμοι είναι καμωμένοι γιά νά ελέγχουν τούς πολλούς. Φαίνεται ότι στόν καπιταλισμό οί νόμοι δέν ισχύουν όταν πάνε ενάντια στά συμφέροντα τών επιχειρηματιών.

Τό κακό όμως δέν σταματά εδώ. Δέν φτάνει πού ή κυβέρνηση δέν τιμωρεί αυτή τήν παρανομία καί μέ τήν ανοχή της τήν αφήνει νά οργιάζει. Προωθεί ή ίδια σχέδια γιά τήν καταστροφή τού μόνου μέρους πού έχει απομείνει. Μέ τό σχέδιο γιά νά κτιστεί κολυμβητήριο στό "δασούδι"-πού κάλλιστα μπορούσε νά γίνει αλλού-συμπληρώνεται η καταστροφή τής παραλίας. Γίνεται ή παραλία απροσπέλαστη γιά τό λαό-εκτός βέβαια άν έχουν τά λεφτά νά πληρώνουν στά ξενοδοχεία.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Η κατάσταση αυτή δέν έμεινε απαρατήρητη από τό λαό τής Λεμεσού. Βλέποντας νά τού κλέβουν τή θάλασσα του αρχισε νά αντιδρά. Μέσα σ'αυτά τά πλαίσια οργανώθηκε καί ή πορεία διαμαρτυρίας στίς 17 τού Ιούνη από τό ΓΣΟ πρός τό Δασούδι μέ κύριο στόχο νά σωθεί τό ΓΣΟ καί τό Δασούδι από τίς βλέψεις των μεγαλοκαρχαριών.

Η πορεία ήταν μικρή αριθμητικά αν καί αν κρίνουμε από τή θετική αντιμετώπιση τού κόσμου πού συνάντησε θά μπορούσε νάχε κινητοποιήσει πολύ περισσότερο κόσμο. Επιπλέον ήταν διασπασμένη γιά λόγους πού θά μπορούσαν νά είχαν αποφευχθεί. Ηταν όμως μαχητική. Πολύ σωστά έκανε κόβοντας τά παράνομα τοποθετημένα συρματοπλέγματα καί διασχίζοντας μέσα από ξενοδοχεία καί άλλες "απαγορευμένες" περιοχές αψηφώντας τήν αντίδραση τών διάφορων "υπεύθυνων" καί ιδιοκτητών.

Γιατί έτσι διεκδίκησε έμπρακτα τά δικαιώματά του λαού πάνω στήν παραλία του πού τού τήν έκλεψαν οι διάφοροι επιχειρηματίες.

ΤΑ ΚΕΡΔΗ

Τό πρόβλημα δέν περιορίζεται στή Λεμεσό. Κάθε αξιόλογη παραλία περιφράσεται ή"αξιοποιείται" από αυτούς πού έχουν λεφτά.

Κτίζονται εργοστάσια δίχως νά λαμβάνεται πρόνοια αν τά υπολείμματα τους καταστρέφουν τό φυσικό περιβάλλον καί τήν υγεία τών κατοίκων.
Κτίζονται πολυκατοικίες κουτιά δίχως νά λαμβάνεται υπόψη οτι σ'αυτές θά μένουν άνθρωποι καί θά μεγαλώνουν μωρά πού θά θέλουν νά παίζουν.

Καί όλα αυτά γιατί;Γιά τά κέρδη τών λίγων.

Τό μόνο πράγμα πού ενδιαφέρει τούς επιχειρηματίες είναι τά κέρδη τους. Σκλαβώνουν τή θάλασσα, κτίζουν κουτιά, καταστρέφουν τήν υγεία τού λαού, καταστρέφουν τό φυσικό περιβάλλον γιά νά βγάζουν όσο τό δυνατό περισσότερα κέρδη.

Καί η κυβέρνηση.Γιατί δέν τούς εμποδίζει; Εδώ φαίνεται ο πραγματικός της χαρακτήρας. Γιατί ή κυβέρνηση δέν είναι τίποτα διαφορετικό.Είναι ουσιαστικά ο εκπρόσωπος αυτών πού κερδοσκοπούν, είναι ο εκπρόσωπος τής τάξης τών κεφαλαιοκρατών.

Μέσα στό συστημα πού ζούμε, τό καπιταλιστικό, η καταστροφή τού φυσικού περιβάλλοντος είναι εντελως φυσιολογική. Είναι δεμένη μέ τά συμφέροντα τής τάξης τών καπιταλιστών, της άρχουσας τάξης.Δέν μπορούμε μέ παρακάλια νά τούς εμποδίσουμε νά τό κάνουν.

Η πορεία πού έγινε στή Λεμεσό ήταν πολύ σωστή καί πολύ θετική, καθώς καί ή ύπαρξη διάφορων επιτροπών καί ομίλων. Αυτά όμως δέν φτάνουν. Αυτά δέν εμποδίζουν τήν άρχουσα τάξη νά συνεχίσει τό καταστροφικό της έργο.

Μόνο ένα ενωμένο μαζικό καί μαχητικό κίνημα πού θά έχει τη δύναμη νά κτυπήσει τά συμφέροντα των καπιταλιστών θά μπορούσε νά τήν εμποδίσει.

Μόνο αν αυτό τό κίνημα έχει σάν ραχοκοκαλιά τήν εργατική τάξη θά μπορέσει νά τό πετύχει. Γιατί η εργατική τάξη είναι η μόνη τάξη πού έχει τή δύναμη νά κτυπήσει τήν άρχουσα τάξη εκεί πού τήν πονεί. Στά κέρδη της.

Οι αγωνιστικές εκδηλώσεις έστω καί αν είναι μικρές αριθμητικά είναι αναγκαίες. Πρέπει ομως παράλληλα νά μεταφέρουμε τό πρόβλημά μέσα στούς χώρους δουλειάς, στίς συνοικίες στίς συντεχνίες καί στίς άλλες οργανώσεις τών εργαζομένων γιά νά δημιουργήσουμε τήν αναγαία ζύμωση πού θά μάς επιτρέπει νά κτίσουμε τό κίνημα πού χρειαζόμαστε. Τό κίνημα πού θά βάλει τέρμα στό καταστροφικό έργο της άρχουσας τάξης.

δελτιο συζητησης

απο το δελτίο που θα παρει μορφή ενος καθαρά θεωρητικου εντύπου. Οι στήλες του θα παραμείνουν ανοικτές για κάθε αγωνιστη οποιασδηποτε αριστερης οργανωσης, κομματος, παραταξης ή τασης. Με αυτο τον τροπο πιστευουμε οτι θα βοηθησει οχι μονο τον κυκλο της εργατικής δημοκρατίας στην ανάπτυξη της θεωριας του, αλλά θά συνεισφερει στην ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας γενικωτερα.

Ελπίζουμε ότι κάθε αγωνιστής της εργατικής τάξης, είτε αυτός ανήκει στό ΑΚΕΛ, είτε στήν ΕΔΕΚ, είτε δέν ανήκει πουθενά, θά δεί τό Δελτίο Συζητησης σάν ένα θετικό βήμα καί θά συμβάλει σ'αυτό εκφράζοντας τις απόψεις του στή βελτίωση καί ανάπτυξή του.

Τελειώνοντας αξίζει νά σημειώσουμε ότι ο νόμος πού χρησιμοποιήθηκε γιά τό κλείσιμο τού Δ.Σ. -κατά τή γνώμη μας- δέν ήταν παρά ένα μέσο της στιγμής γιά τήν παρεμπόδιση της "ενοχλητικης" φωνής του. Πιστεύουμε ότι μελλοντικά η άρχουσα τάξη καί οί εκπρόσωποί της, θά σοφιστουν κι'άλλες μέθοδες γιά νά μάς κλείσουν τό στόμα. Κάθε άγωνιστής τής εργατικής τάξης πρέπει νά αγωνιστεί μαζι μας για να μην υλοποιηθεί ξανα καμοιά προσπάθεια που να στερεί το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης.

Ακόμα έχουμε χρέος να αγωνιστούμε έναντια στον υφιστάμενο νόμο που η άρχουσα ταξη κληρονόμησε απο τους άγγλους ιμπεριαλιστες Είναι καιρός να αποκτήσουν δικαίωμα έκφρασης και αυτοι που δεν εχουν £ 500.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ

Η ζωή ακριβαίνει, "μας δίνουν απο την μια τζέπη και τα παίρνουν απο την άλλη", "εγω κουμπάρε αν δεν έκαμ να δευτερη δουλειά δεν εζουσα."

Αυτά ακούει κανείς στις καθημερινές κουβέντες με τον κόσμο. Δεν είναι καθόλου τυχαιο γιατί λεγονται αυτά τα λόγια.

Οι απολαβές μειώθηκαν απ το 74 μεχρι σήμερα, οι τιμές, τα ενοίκια, η φορολογία(άμεση και έμμεση) αυξάνονται. Είδη που θεωρούντα βασική ανάγκη όπως αυτοκίνητα, εχουν γίνει είδη πολλυτελείας.

Ο καταμερισμός του εθνικού εισοδήματος είναι άνισος. Τα κοινωνικά ωφελήματα είναι λίγα και ακόμη στοιχειώδεις παροχες σε μια αστική κοινωνία λείπουν, οπως ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, δωρεάν παιδεία, στέγη.

Οι καπιταλίστες παραλληλα αυξάνουν τα πλούτη και τα κέρδη τους σε βαρος αυτών που τα παράγουν

Το οικονομικό θαύμα έγινε και γίνεται αλλά για ποιούς;

Φαίνεται πολυ καθαρά οτι τίποτε δεν εχει κερδισει η εργατικη ταξη αφού δεν έφτασε καν το βιοτικό επίπεδο του 74 ενώ το εθνικό εισόδημα αυξήθηκε κατά 14%. Ποιοι κέρδισαν λοιπόν απο το "οικονομικό θαύμα". Φυσιολογικά αυτοί που μιλουν γι αυτό. Οι καπιταλίστες.

Πως αντιδρούν οι εργαζόμενοι σ'αυτή την κατάσταση

Μέχρι σήμερα περιορίζοταν σε μια δυσανασχέτιση και μια προσπάθεια ατομικου βολέματος με υπερωρίες, δευτερη δουλειά κλπ. Τα εργατικά αιτήματα κάτω απο την πίεση του πολιτικού προβλήματος και της ηγεσίας των συντεχνίων είσαν χαμηλά και οι απεργιακοί αγώνες λίγοι απομονωμένοι και με περιορισμένα ή τμηματικά αίτήματα (μείωση μιας ωρας, καλυτέρευση ειδικών συνθηκών)

Σήμερα όμως η δυσανασχέτηση και η τάση διαμαρτυρίας έχουν αρχίσει να εκφράζονται με αγωνες και αιτήματα για μεγάλες αυξήσεις.

Μια σειρά απο απεργίες, που αλλες λήγουν πριν αρχίσουν και άλλες διαρκούν πολυ λίγο. Κάθε μέρα και κατι ακούεται. Φασούρι, Βασιλικό στο Λιμάνι, Γιούνικαρς κ.α Αλλα και εκεί που δεν ξεσπούν απεργίες φανερωνουν μια τάση για ψηλές αυξήσεις και αγώνα οπως στους τραπεζιτικούς, μεταλοτεχνίτες, εκπαιδευτικούς κ.α.

Ποιο είναι το χαρακτηριστικο της σημερινης κατάστασης;
Σε αντίθεση με ενα-δυο χρόνια πριν που τα αιτήματα είσαν χαμηλά και σπάνια κατάληγαν σε αγώνα, βλέπουμε αιτήματα ψηλά(για παράδειγμα στους μεταλοτεχνίτες τα αρχικά αιτήματα έφταναν το 54% και τελικά πήραν 38%) και οι περισσότεροι αγώνες που γίνονται έχουν συνολικά αιτήματα που περιλαμβάνουν αυξήσεις, άτο συμπερασμα ομως ειναι το ιδιο. Μπαίνουμε σε μια φάση που οι εργαζόμενοι δεν δέχονται αδιαμαρτύρητα την κατασταση, απαιτού και μερικές φορές είναι ετοιμοι να κατεβουν σε άγωνα για ιεκδίκηση των αιτηματων τους.

Οι εργοδότες απο την πλευρά τους φαίνονται αποφασισμένοι να κρατήσουν τα αιτηματα χαμηλά, ακόμα και πολλες φορές ανένδοτοι Παγοποιούν τα αιτηματα με την πρόφαση οτι τα έξετάζζουν, διασπούν τους εργαζομένους και εντατικοποιούν την παραγωγή.

Σαν σύνολο, μέσα απο τις οργανώσεις του ΟΕΚ και ΚΕΒΕ παίρνουν πολύ σκληρή σταση. Η τελευταία ανακοινωση του συνδέσμου εργοδοτων δείχνει καθαρά τις διαθέσεις τους για συνέχιση της πολιτικής των χαμηλών μισθών απειλώντας με διάλυση της οικονομίας σε περίπτωση αυξήσεων.

Οι ηγεσίες των συντεχνίων που μέχρι σήμερα είσαν υποστηρικτές της πολιτικής των χαμηλών αιτημάτων, πιεσμένοι απο τους εργαζομένους εχουν αναγκαστεί να υποστηρίξουν ψηλές συγκριτικά αυξήσεις προσπαθώντας ομως παραλληλα να περιορίσουν τους αγώνες σε οσο το δυνατό πιο στενά πλαίσια. Πάλι μπορούμε να πάρουμε παράδειγμα το Φασούρι που ανκαι δήλωσαν απόλυτη υποστηριξη προς την απεργία δεν κινητοποιησαν εμπρακτη υποστήριξη. Ή στη περίπτωση των μεταλοτεχνιτών που στην εισήγηση για ετοιμασία απεργιακών φρουρών συντεχνιακος ηγέτης απάντησε πως σήμερα ζουμε στον 20ο αιώνα και τέτοια πραγματα δεν χρειάζονται.

Γενικά μπορούμε να πούμε οτι η πολιτική της ηγεσίας των συντεχνίων είναι να υποστηρίζουν ψηλά αιτήματα εκεί που κινδυνευουν να χάσουν τον έλεγχο, διατηρώντας ομως και τις διαπραγματεύσεις και τον αγώνα οσο δυνατό μακριά απο τον έλεγχο των εργαζομένων.

Το κρατος απο μέρος του οσο πάει και μεγαλώνει τη επέμβαση του μέσα στις εργατικές σχέσεις. Ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων θεσμοποιεί το ρόλο αυτό Βλέπουμε σε μια σειρά απο διαφορές το κράτος να επεμβαίνει σαν δικαστής και να καταφέρνει να αποφεύγεται η σύγκρουση.

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Η έντονη κινητοποιήση τ του τ/κυπριακού εργατικού κινήματος άρχισε πριν ενα περίπου χρόνο. Στο διάστημα αυτό οι τ/κύπριοι εργαζόμενοι έδειξαν μια πρωτογνωρη δυναμικότητα στη διεκδίκηση αιτημάτων τους οπως δείχνει και η τελευταία διαδήλωση 10,000 εργαζομένων, ή η κατάληψη του συσκευαστηρίου εσπεριδοειδών στου Μόρφου. όπου το κράτος το αντιμετώπισε με βία συλλαμβάνοντας και κτυπώντας τους απεργούς.

Οι αγώνες των τ/κυπρίων εργαζομένων δεν περιορίζονται μόνο στά οικονομικά αιτήματα αλλά παίρνουν και πολιτική χροιά, οπως ενάντια στον φασισμό, στη κυβέρνηση. τον ιμπεριαλισ δειες και μείωση ωρών. Αυτό βέβαια είναι λόγω του ότι οι αγώνες γίνονται γύρω απο την ανανέωση των συλλογικών συμβάσεων.

μό, για ψωμί και λευτεριά

Η αναπτυξη του τ/κυπριακού εργατικού κινήματος δ δεν ειναι τυχαία. Η νίκη του τούρκικου στρατού και η κατάληψη ενος μεγάλου μέρους των παραγωγικων μεσων και του πλουτου δημιουργησε απαιτήσεις στούς Τουρκοκύπριους εργαζόμενους που φυσιολογικά δέν ανταπόκριση από τήν .τήν άρχουσα τάξη.Αντίθετα η αδυναμία τής άρχουσας τάξης νά λυσει το προβλημα ησοικονομιας ωδηγησε στη χειροτέρευση της θεσης των εργαζομενων.

Ο ψηλος πληθωρισμος,η ελλειψη αγαθων,ο δικτατορικος χαρακτηρας του Κρατους απο τη μια συνδιασμενο με τα πλουτη που υπαρχουν στον Βορρα και την φ φανερα άνιση κατανομή τους από τήν άλλη δημιούργησαν τίς αντικειμενικές συνθήκες γιά τό ξεκίνημα των αγώνων.

Επιπλέον η μεγάλη αλλαγή που έγινε στήν ζωή τών εργαζομένων (ξεριζωμός, αποτίναξη της καταπίεσης από τήν ελληνοκυπριακή αρχουσα τάξη) δημιούργησε ένα εύφορο έδαφος γιά οποιεσδήποτε νέες ιδέες καί απαιτήσεις.

Αυτά τα στοιχεία προσπάθησε να εκμεταλευτεί η τ/κυοριακή αστική αντιπολίτευση στη πάλη ενάντια στον Ντακτάς. Το εργατικό κίνημα ομως ξεπέρασε τές επιδιώξεις των αστων ηγετων και προχώρησε στα δικά του αιτήματα.

Η σημερινή δυναμικότητα του και το είδος των αιτηματων του (πολιτικά και οικονομικά) δείχνει οτι το εργατικό κίνημα δεν υποτάσσεται στους αστούς ηγέτες

ΚΙΝΗΜΑ ΣΗΜΕΡΑ

αλλά αντίθετα οτι αυτοί τραβιούνται από τους εργαζόμενους για να μη χάσουν την επαφή μαζί τους.

Η κυβέρνηση του Ντεκτάς δεν κατάφερε να λύσει το οικονομικό πρόβλημα και σίγουρα δεν θα μπορέσει να το κάμει στο άμεσο μελλον. Αν για το Νότο η οικονομική ανάπτυξη συνδέεται με τη λυση του πολιτικού προβλήματος στό Βορρά ειναι ακόμα πιο έντονο. Ολες οι προσπάθειες του κρατους και οι οικονομικές ενέσεις από την Τουρκία απέβησαν άκαρπες.

Ο πληθωρισμός, το κόστο ζωής, τα οικονονικά βάρη της εργατικής τάξης μεγαλώνουν χωρίς η τ/κυπριακη αρχουσα τάξη να μπορεί να κάνει τίποτε κι αν ακόμη το ήθελε.

Οι εργαζόμενοι απο τη πλευρά τους δεν είναι διατεθιμένοι να δεχτούν αδιαμαρτύρητα τη κατάσταση όπως δείχνει το ανεβασμένο επίπεδο του κινήματος.

Η αγωνιστική παράδοση και η πείρα των τελευταίων χρόνων είναι στοιχεία που θα βοηθήσουν στη περαιτέρω ανάπτυξη. Απο την άλλη η σύθεση της οικονομικής πάλης με τη πολιτική και η δημιουργία ταξικών οργανώσεων (Ντεβ-ις, αριστερές πολιτικές οργανώσεις) δημιουργεί συνθήκες για οργάνωση των εργαζομένων σε ανεξάρτητο ταξικό κίνημα.

Οι μέχρι σήμερα ενδείξεις λένε οτι το τ/κυπριακό εργατικό κίνημα έχει αρχίσει να βρίσκει το δρόμο του και οτι θα τον συνεχίσει.

γιατι αντιδρα ετσι;

Ενα βασικό ρώτημα που μπαίνει είναι γιατί άλλαξε στο βαθμό φυσικά που άλλαξε το εργατικό κίνημα.

Το Κυπριακό πρόβλημα υπήρχε και πριν απο το 74 και λειτουργούσε σαν ανασταλτικός παράγοντας στην ανάπτυξη του κινήματος. Επίσης η πολιτική ταξικής συνεργασίας που ακολουθούσε η ηγεσία της εργατικής τάξη και ο αποπροσανατολισμός των εργαζομένων σε Μακαριακούς και Γριβικούς έπαιξαν σοβαρό ρόλο. Απο μόνα τους ομως δεν εξηγού τη κατάσταση.

Ο κυπριακός καπιταλισμό πέρασε απο το 63 μέχρι το 73 μια δεκαετία ψηλής και σχετικά σταθερής ανάπτυξη με αποτέλεσμα το συγκριτικό ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Εκεί που το 63 πολλοί δε είχα ψυγείο, γκάζι, αυτοκίνητο μέχρι το 74 τα απόκτησαν. Για το μέσο κύπριο εργαζόμενο κάθε φέτος είταν και καλύτερα. Μπορούσαν δηλαδή να δουν ποιοτικές αλλαγές στη ζωή τους μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος ούτε καν χρειαζόντουσαν αγώνες για να πάρουν τις αυξήσεις.

Απο τη μια το είδος της οικονομίς με ιδιαίτερη έμφαση στο τουρισμό και τις οικοδομές έδινε τη δυνατότητα γρήγορης διοχέτευσης και τη δυνατότητα να έχει κάποιος μία δεύτερη βοηθητική δουλειά. Απο την άλλη ή μη ύπαρξη ανεργίας και η ζήτηση ειδικευμών εργατών έκανε εύκολη την αλλαγή δουλειάς για καλύτερο μισθό.

Με λίγα λόγια το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων μπορούσε να καλυτερεύσει δίχως να αγωνιστούν συλλογικά, δίχως να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη της τάξης τους. Αν πάρουμε υπόψη οτι και στη προηγούμενη δεκαετία οι εργατικοί αγώνες είσαν ανύπαρκτοι βλέπουμε οτι ολόκληρες γενιές εργαζομένων δεν είχαν ζωντανή εμπειρία αγώνων.

Το πραξικόπημα το 74, η εισβολή και η φυσική συνέπεια, η πτώση του βιοτικού επιπέδου βρήκαν την εργατική τάξη απροετοίμαστη να αντιδράσει δίχως καμιά αγωνιστική παράδοση και ευάλωτη στον εθνικισμό της αρχουσας τάξης και ευκολά το χάπι του εθνικού κινδύνου δούλεψε σαν η δικαιολόγηση των χαμηλών μισθών και του χαμηλού βιοτικού επιπέδου.

Σήμερα όμως η κατάσταση έχει αλλάξει ποιοτικά. Περνούμε ενα οικονομικό θαύμα δίχως να αλλάξει ουσιαστικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Οι καπιταλίστες έδειξαν καθαρά τι τους ενδιαφέρει απο το Κυπριακό πρόβλημα. Προχώρησαν σε υποχωρήσεις που δείχνουν καθαρά οτι δεν ενδιαφέρονται για το αν θα γυρίσουν οι πρόσφυγες στα σπίτια τους, ή αν η Κύπρος θα γεμίσει πολυεθνικές & βάσεις του ΝΑΤΟ.

Το χάπι λοιπόν του εθνικού προβλήματος έπαψε να δουλεύει. Απο την άλλη η αλλαγή στη φύση του Κυπριακού καπιταλισμού με το βάρος πια στην εξαγωγική βιομηχανία κάνει δύσκολες τις παραχωρήσεις απο τους καπιταλίστες.

Οι αλλαγες αυτες που σημειωθηκαν και το κόστος ζωής που αυξάνεται συνέχεια είναι οι καθοριστικοί παράγοντες της στασης του εργατικου κινήματος σήμερα. Η στάση αυτή διαφέρει απο προηγούμενες εποχες στο οτι υπάρχει μια συνεχής ένταση ανάμεσα στους εργοδότες και τους εργαζόμενους παρόλο που τις περισσότερες φορές δεν παίρνει δυναμικές μορφές.

πιθανες τασεις

Ειναι απίθανο νά δουμε τόν κυπριακό καπιταλισμό ικανό νά ικανοποιήσει τά αιτήματα των εργαζομένων Οι αντιδράσεις του κράτου καί των εργοδοτων δείχουν τό αντίθετο.

Από τήν αλλη οι ηγεσίες των συντεχνιων δέν ειναι διατεθιμένες γιά μιά μεγάλης εκτασης ταξική συγκρουση ουτε τό εργατικό κίνημα γενικά ειναι ετοιμο νά προχωρήσει ανεξάρτητα από τήν ηγεσία των συντεχνιων

Αν καί τά προβλήματα θά παραμένουν καί οι αντικειμενικές σθνθηκες γιά αγωνα θά υπάρχουν, δέν φάινεταί οτι τό απεργιακό κυμα θά προχωρήσει σέ πιό ψηλά επίπεδα.

Στίς διαφορές πού εχουν διευθετηθει, παρόλο πυ μέ ποσοστά οι αυξήσεις ειναι μεγάλες, δέν ειναι ικανοποιητικές αν λάβουμε υπόψη τό ανεβασμένο κόστος ζωης.

Ετσι η σημερινή υποθάλπουσα ταξική ενταση θά διτηρηθει γιά ενα αρκετα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Τό κράτος καί οι εργοδότες εχουν στά χέρια τους τό βιομηχανικό κώδικα γιά νά εμποδίζουν εργατικές αναταραχές. Εκτός από αυτό, εχουν αρχίσει, - σέ συνεργασία μέ τίς ηγεσίες των συντεχνιων - νά ετοιμάζουν τό εδαφος γιά μιά πολιτική τιμων καί εισοδημάτων. Στήν ουσία του δέν μπορει νά ειναι τίποτα αλλο παρά από τό νά κρατηθουν οι αυξήσεις σέ οσο τό δυνατόν πιό χαμηλά επίπεδα.

Αν τελικά καταλήξουν νά εφαρμόσουν αυτή τη πολιτική, η κατάσταση θά αλλάξει σέ ενα μεγάλο βαθμό.

α) Τό κράτος, η εργοδοτική τάξη σά σύνολο καί οι ηγεσίες των συντεχνιων, θά αντιπροσωπεύουν τή δύναμη πού θά ειναι υπέυθυνη γιά τίς χαμηλές αυξήσεις καί οχι ο καθεεργοδότης ατομικά.

β) Οι ηγεσίες των συντεχνιων παίζουν τό ρόλο του αστυνόμου μέσα στό εργατικό κίνημα.

γ) Κάθε αγωνας πού θά ξεφεύγει από τά πλαίσια που θά "επιτρέπονται", θά αντιμετωπίζεται μέ πολύ σκληρότητα.

Στή σημερινή κατάσταση του κινήματος, δέν πρέπει νά περιμένουμε μαζικούς αγωνες ουτε μεγάλες ανεπισημες απεργίες, ουτε μιά μαζική αντίδραση στή πολιτική της ηγεσίας των συντεχνιων.

Σίγουρα ομως, ατομα θά αρχίσουν νά αμφιβάλλουν σέ πιό μαζική κλίμακα γιά τόν ρόλο της ηγεσίας των συντεχνιων. Καί θά αρχίσουν νά αναζητουν νέες κατευθύνσεις. Ηδη αυτή η κατάσταση αρχισε νά παρατηρειται καί νά εντείνεται στά δυό-τρία τελευταια χρόνια.

Πιστεύουμε οτι βασικο αξονες δουλειας μέσα στόν εργατικό χωρο σήμερα, πρέπει νά ειναι: Η σύνδεση καί η οργάνωση τέτοιων καταστάσεων γύρω από συγκεκριμένο αντιπολιτευτικό πρόγραμμα ανάλογα μέ τόν κάθε χωρο.

Υποστήριξη των αγωνων των εργαζομένων ιδιαίτερα εκε πού θά βρίσκουν τήν αντίδραση της ηγεσίας των συντεχνιων καί του κράτους.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΑΝΑΡΧΙΑ
ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ζουμε σέ μια κοινωνία βάρβαρη, απάνθρωπη καί παράλογη. Κάθε χρόνο 500εκ ανθρωποι πεθαινουν από τήν πεινα καί κάθε χρονο στίς χωρες της ΕΟΚ πετουν το στάρι στη θάλλασα ή θά βουν τό βούτυρο ή χύνουν τό γάλα στούς υπονόμους.

Στήν Αμερικη τό κράτος πληρώνει τούς αγρότες γιά νά ΜΗ σπείρουν γιατί αυτοί πού πεινουν δέν μπορουν νά πληρώσουν. Οσο παράλογο κι αν φαίνεται, απ' τή μιά υπάρχει αφθονη τροφή κι απ' τήν αλλη εκατομμύρια πεινασμένων. Ομως, αυτές οι δύο ακρες δέν συναντιωνται ποτέ.

Τό 1/10 της παγκόσμιας παραγωγης ξοδεύεται γιά οπλα, γιά νά αλληλοσκοτωθουν τελικά αυτοί πού τά παράγουν.

Ενώ ολα τά πλούτη παράγονται απ τή μεγάλη πλειοψηφία - εργάτες καί αγροτες - αυτοί οι ιδιοι ζουνε στερημένα καί μίζερα, δουλεύοντας μιά ζωή ολόκληρη γιά νά μπορέσουν νά αποκτήσουν κάτι από αυτά πού κάθε μέρα παράγουν.

Τό μόνο πράγμα πού παράγουν καί πού σίγουρα τό "δικαιουνται" ειναι οι σφαιρες, οι οβίδες, οι ναπάλμ στούς πολέμους πού μας σέρνουν.

Μιά μικρή μειοψηφία, η αστική τάξη, κατέχει τά μέσα παραγωγης (εργοστάσια, μηχανήματα, κ.α.) καί ιδιοποιειται ολο τόν πλουτο πού παράγουν οι εργάτες οι αγρότες καί οι μισθωτοί. Αυτή η μειοψηφία αποφασίζει τί καί πόσο θά παραχθει, πόσοι θά δουλεψουν γιά ψίχουλα, πόσοι θά πεινάσουν ανεργοι, μέ μόνο κριτήριο τό κέρδος της. Τρέφεται καί πλουτίζει ενω δέν παράγει τίποτα, αγοράζοντας τήν ικανότητα του εργάτη νά δουλεύει καί πληρώνοντας τον μέ μισθούς πού ειναι πολύ μικρότεροι α πό τήν αξία των προϊόντων πού παράγει.

Κι ετσι, ενω η ανάπτυξη της τεχνολογίας εχει οδηγήσει στήν τεράστια αυξηση της παραγωγικότητας ωστε νά υπάρχει η δυνατότητα νά ικανοποιηθουν οχι μόνο ολες οι αμεσες ανάγκες ολων των ανθρώπων αλλά καί πολύ παραπάνω, εκεινο πού τελικά συμβαίνει ειναι νά αυξάνεται η εκμετάλευση των εργατων καί ο πλουτος της αρχουσας τάξης.

Η βαρβαρότητα του καπιταλιστικου συστήματος ομως, δέν εγγυται μόνο στους πολέμους, στήν καταστροφή της παραγωγης, στήν οικονομική εκμετάλευση. Ειναι ενα σύστημα πού στηρίζεται στόν ανταγωνισμό. Ανταγωνισμός ανάμεσα στά ατομα, ανάμεσα στίς εταιριες, τά κράτη, ανάμεσα σέ ομάδες κρατων. Αυτή η ανταγωνιστικότητα αντανακλαται καί αποροφιέται από κάθε πόρο αυτης της κοινωνίας. Η αντίληψη πώς η επιβίωση του καθένα στηρίζεται στήν ηττα ή τόν εξαφανισμό του αλλου, ειναι βαθιά ριζωμένη μέσα στά κεφάλια μας. Οχι μόνο ανάμεσα στούς καπιταλιστές, αλλά καί ανάμεσα στούς εργατες, ανάμεσα στούς αντρες καί τίς γυναικες κλπ.

Μέσα σ αυτή τή κοινωνία δουλεύουμε σάν αλλο ενα κομμάτι μιας μηχανης. Δέ εχουμε καμμιά σχέση μαυτό πού παράγουμε, καμμιά λογική δέν διέπει τή δουλεια μας πού καταντάει βάσανο αβάσταχτο καί φραγμός στή οποια δημιουργηκότητα μας Η καταπίεση της γυναικας, οι ρόλοι που από μωρά μας εμφυτεύουν, ο ανταγωνισμος ο ρατσισμός, ο χωρισμός σέ λευκούς καί μαύρους, σέ χριστιανούς καί μουσουλμανους, ολα αυτά, μας στερουν από ενα βασικό μας δικαίωμα: Τή δυνατότητα νά εχουμε μεταξύ μας σχέσεις ανθρώπινες, ειλικρινεις, δημιουργικές. Τή δυνατότητα νά μπορουμε νά ελέγχουμε τίς ζωές μας, τίς σχέσεις μας, τό μέλλον μας νά εκφραζόμαστε καί νά δημιουργουμε. Αυτά, αφήνονται γιά τους λίγους πού τά "καταλαβαίνουν", που εχουν τό χρόνο κλπ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ομως, οπως ειπαμε πιό πάνω επειδή οι παραγωγικές δυνάμεις εχουν αυξηθει τόσο πολύ ωστε νά μπορουν νά ικανοποιήσουν ολες τίς ανάγκες ολων των ανθρώπων καί πολύ παραπάνω, υπάρχουν ο υλικές βάσεις γιά μιά νέα κοινωνία, ενα αλλο πολιτικό σύστημα, τό σοσιαλισμό Μιά πραγματική δημοκρατία των πολλων, μιά εργατική δημοκρατία. Μιά κοινωνια οπου η παραγωγή θά γίνεται γιά τίς ανάγκες των ανθρώπων καί οχι γιά τό κέρδος. Η παραγωγή θά ελέγχεται από αυτούς πού παράγουν καί η εξουσία, - πολιτική καί οικονομική θά ασκειται μέ τή συμμετοχή ολων των εργαζομένων μέσα από τά εργατικά συμβούλια. Οι αντιπρόσωποι των εργατων θά ειναι υπόλογοι στούς εκλογεις τους αμεσα ανακλητοι καί θά παιρνουν τόν ιδιο μισθό

μέ τούς εργάτες. Στή θέση του σημερινου στρατου θά υπάρχει η οπλισμένη πολιτοφυλακή. Σέ μιά τέτοια κοινωνία θά μπορέσει πιά ο ανθρωπος ν αρχισει να γινεται κύριος της πορείας της ιστορίας του καί νά πάρει τή ζωή του στά χέρια του.

ΠΟΥ ΘΑ ΚΤΙΣΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Η εργατική τάξη ειναι η μόνη τάξη πού μπορει νά ηγηθει στόν αγωνα γιά τό σοσιαλισμό. Κι αυτό, γιατί ειναι η τάξη πού αντιπροσωπεύει τά συμφέροντα της ανθρωπότητας αφου η υπαρξη της δέν στηρίζεται στήν εκμεταλλευση καμμιας αλλης τάξης.

Ειναι η τάξη πού γιά νά υπάρξει στηρίζεται στή συνεργασία καί τή συλλογικότητα. Αυτή τήν απαραίτητη συνεργασία καί τή συλλογικότητα της εργατικης ταξης πού εχει σάν αποτέλεσμα τήν τρομακτική αυξηση της παραγωγικότητας, εκμεταλεύονται καί χρησιμοποιουν γιά δικό τους οφελος οι καπιταλιστες.

Αλλες ομάδες μέσα στή κοινωνια - οπως οι αγρότες π.χ. - μπορει νά ειναι πιό καταπιεσμένες καί πιό φτωχές. Αλλά, αυτές οι ομάδες μπορουν νά δουν τή καλύτερευση τους ατομικά, χωρίς νά χρειαστει νά αλλάξει τίποτα ριζικά. Νά αποκτήσουν π.χ. ενα μεγαλυτερο κομμάτι ιδιόκτητης γης.

Ομως, τί μπορει νά κάνει ενας εργάτης αν αποκτήση τή δική του μηχανή πού βγάζει βίδες αυτοκινήτου, αν δέν δουλεύει συλλογικά μαζί μέ ολους τούς αλλους γιά νά βγει τελικά τό αυτοκίνητο;

Μόνον η εργατική τάξη μπορει νά λειτουργήσει συλογικά καί νά κτίσει τή νέα κοινωνία - παραγωγή γιά τίς ανάγκες ολων καί οχι γιά τό κέρδος. Μόνο η εξουσία της εργατικης τάξης μπορει νά φέρει τή πλατιά δημοκρατία των εργαζομένων γιά νά λυθουν καί τά προβλήματα των αλλων καταπιεζμένων ομάδων.

ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΤΟΥΣ ΑΝΕΧΩΜΑΣΤΕ

Γιατί λοιπόν τούς ανεχόμαστε; Γιατί μοιάζει ναναι τό καπιταλιστικό σύστημα τόσο καλά εδραιωμένο παντου, νά ξεπερνα τίς κρίσεις του, καί αυτή η σταθερότητα του νά ερμηνευεται σάν η μόνη "ρεαλιστική" πραγματικότητα; Η αρχουσα τάξη ομως δέν παραμένει στήν εξουσία μόνο μέ τό νά κατέχει τά μέσα παραγωγης. Γιατί πως θά μπορουσε νά εξηγηθει η ανεκτικότητα της μεγάλης πλειοψηφίας νά τήν εκμεταλεύονται;

Η ιδεολογία της αρχουσας τάξης σέ κάθε εποχή ειναι η κυρίαρχη ιδεολογία. Η αρχουσα τάξη δέν ελέγχει μόνο τά μέσα υλικης παραγωγης αλλά ελεγχει καί τή ιδεολογία μας. Η ιδεολογία της, μέσα από τήν εκκλησία, τήν εκπαίδευση, τά μέσα επικοινωνίας, διυσδύει σέ ολα τά κομμάτια της κοινωνίας καί λειτουργει σάν τήν "κοινή λογική Ετσι, υπάρχει πάντοτε η δική της απάντηση στους προβληματισμούς μας, στίς αξίες, αν αυτό τό σύστημα μπορει ή οχι νά αλλαξει, κλπ.

Ο "πατριωτισμός", ο "εθνικισμός", τό "εθνικό συμφέρον", ειναι ιδεολογικά οπλα πού ολες οι αρχουσες τάξεις χρησιμοποιουν γι νά μας αποπροσανατολίσουν από τά πραγματικά μας συμφέροντα.

Αυτή τή φορά, 330.
καταστρέφονται στήν
σει η τιμή τους,την
λιάδες πεθαίνουν από

ΚΡΑΤΟΣ

Ο στρατός, τά δικαστήρια οι φυλακές, η αστυνομία, ειναι οργανα της αρχουσας τάξης φτιαγμένα γιά νά λειτουργουν μέσα στόν καπιταλισμό. Ειτε σάν οργανα καταπιεστικου μηχανισμου γιά τή διατήρηση της εξουσίας της, ειτε γιά τήν υπεράσπιση των συμφερόντων της σέ σχέση μέ τίς αστικές τάξεις αλλων χωρων.

Σέ ολες τίς ταξικές κοινωνίες ο στρατός εχει χρησιμοποιηθει από τίς αρχουσες τάξεις σάν μιά από τίς πιό σίγουρες ασφαλιστικές δικλίδες. Κι αυτό, γιατί ειναι ετσι οργανωμένος, ωστε νά μπορει η αρχουσα τάξη νά τόν ελεγχει από τή κορυφή, ακόμα καί αν η μεγάλη πλειοψηφία του ειναι εργάτες καί αγρότες.

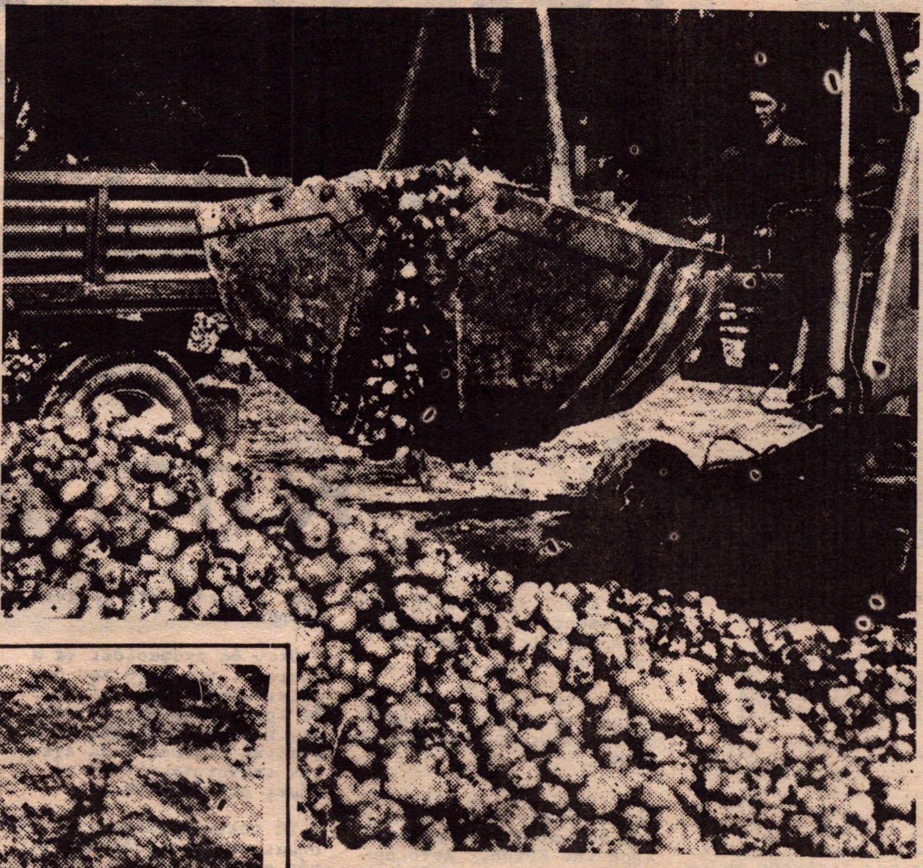
Η ιεράρχιση, η καταπίεση, η ιδεολογία καί η εξουδετέρωση της προσωπικότητας του φαντάρου, δίνουν τή δυνατότητα στήν αρχουσα ταξη νά χειρίζεται αυτό τό οπλισμένο τυφλό οργανο καί νά οδηγει εργάτες ενάντια σέ εργατες της δικης τους ή αλλης χωρας, πάντοτε γιά τά δικά της συμφέροντα.

Η Χιλή, πρόσφατο τραγικό παράδειγμα: Ο Αλλέντε πίστευε πώς μπορουσε νά ουδετεροποιήσει ή καί νά κερδίσει τό στρατό. Σταδιακά, πίστευε, θά οδηγουσε τή Χιλή στό σοσιαλισμό. Ομως, τό στρατιωτικό πραξικόπημα του 1973 τόν διεψευσε οπως καί ολους οσους πίστευαν πώς ειναι δυνατό νά διαβρωθουν σιγά σιγά τά οργανα της αρχουσας τάξης. Αμίλητα κατακερματίστηκε καί πνίγηκε στό αιμα τό μαζικό κίνημα, διαλύθηκαν τά εργοστασιακά συμβούλια καί γέμισαν οι φυλακές καί τά στρατόπεδα συγκέντρωσης από εργατες καί αγωνιστές.

Η σοσιαλιστική κοινωνία δέν μπορει νά πραγματοποιηθει διορθώνοντας τόν καπιταλισμό. Η εξουσία δέν μπορει νά περάσει σταδιακά στούς εργάτες μέσα από τις εκλογές. Ο αγωνας για σοσιαλισμό θά χρειαστει νά καταστρέψει ολο τόν αστικό μηχανισμό, τά οπλα δηλ. της αρχουσας τάξης.

Σ:

Α

...000 τόννοι πατάτας ... Αγγλία γιά νά μή πέ... ιδια στιγμή πού χι- πεινα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο μόνος εγγυητής γιά τό κτίσιμο του σοσιαλισμου ειναι ο μαζικός αγωνας. Μόνο η μαζική συμμετοχή των εργαζόμενων καί των καταπιεσμένων μπορει νά γκρεμίσει ριζικά αυτό τό σύστημα καί νά βάλει τά θεμέλια της πλατιας δημοκρατίας των εργαζομένων.

Μέσα από τούς μαζικούς αγωνες ειναι πού συνηδειτοποιουνται οι μαζες καί ανακαλύπτουν τίς απεριοριστες δυνατότητες τους, τή εφευρετικότητα τους καί τή δύναμη της συλλογικότητας τους.

Τό μαζικό κίνημα στήν Περσία, μετά από ενα χρόνι δυναμώματος του μέσα από απεργίες καί μαζικές κινητοποιήσεις, εδιωξε τό Σάχη πού επί χρόνια κανείς δέν αμφισβητουσε τήν σταθερότητα του.

Αγωνας γιά τό σοσιαλισμό ειναι αγωνας των εργαζομένων γιά τή χειραφέτηση καί απελευθέρωση τους. Δέν ειναι μόνον αγωνας γιά μιά κοινωνία απ' οπου θά λειπει η πεινα καί η παραγωγή θά ειναι πιό αποτελεσματική. Ειναι αγωνας γιά μια κοινωνία πού θά κτισθει μέσα από τή δράση καί τήν οργάνωση της εργατικης τάξης. Γι αυτό, η χειραφέτηση καί η απελευθέρωση ειναι δουλειά της εργατικης τάξης και μόνο. Κανένας καί τίποτα δέν μπορουν νά παίξουν γιά χάρη της αυτό τό ρόλο.

Γι αυτό, η μεμονωμένη δράση ατόμων ή ηκοινοβουλευτική δραστηριότητα ωρισμένων βουλευτων - οσο ειλικρινεις καί ανδρειοι κι αν ειναι -, ή η δημιουργία ενοπλων ομάδων καί οι πράξεις ατόμων απομονωμένες από τό κίνημα, δέν μπορουν νά φέρουν τόν σοσιαλισμό καί δέν εχουν καμιά σχέση μέ τό μαζικό αγωνα.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Ο καπιταλισμός ειναι σύστημα διεθνές. Οσο κι αν μας τροφοδοτουν μέ τήν εθνικιστική ιδεολογία, τό "εθνικό συμφέρον", οσο κι αν προσπαθουν νά μας πεισουν γιά τήν ταυτότητα των συμφερόντων καπιταλιστων καί εργατων μέσα σέ κάθε κρατος, οι πολυεθνικές εταιρίες, η ΕΟΚ, τά ηνωμένα εθνη, οι διασκέψεις κοφυφης καί τό ΝΑΤΟ δείχνουν πώς οι αρχουσες τάξεις ξέρουν καλά πώς τό σύστημα τους ειναι διεθνές καί τά κέρδη τους δέν εχουν πατρίδα.

Ομως, αυτό πού οι αρχουσες τάξεις παντου πολέμουν ειναι η διεθνιστική αντίληψη μέσα στούς εργάτες. Η αντίληψη πώς τά ιστορικά συμφέροντα των εργατων ολου του κόσμου ειναι τά ιδια ανεξάρτητα από τή φυλή, τή θρησκεία, τή γλώσα καί τό χωρο πού κατοικουν

Ο διεθνισμός δέν ειναι μιά ωραια ιδέα. Ειναι μιά αμεση ανάγκη γιά τόν αγωνα καί τό κτίσιμο του σοσιαλισμου. Γιατί η αδυσωπητη πραγματικότητα ειναι μία: Καμμιά εργατική δημοκρατία δέν μπορει νά διατηρηθει γιά πολύ σέ μία μόνο χωρα. Πολεμική επίθεση ή εμπορικός αποκλεισμός ειναι οι σίγουρες πιεσεις πού θά μπουν από τό υπόλοιπο καπιταλιστικό κοσμο.

Ο μόνος τρόπος πού ενα εργατικό κράτος μπορει νά αντισταθει καί να επιβιώσει ειναι μέ τήν οργάνωση μαζικης υποστήριξης από τά εργατικά κινήματα μέσα στίς καπιταλιστικές χωρες Η μόνη έξασφάλιση του ειναι η σοσιαλιστική επανασταση καί σ'αλλες χωρες.

Ο εθνικιστικός σωβινισμος ειναι πανίσχυρο οπλο στά χέρια της αρχουσας τάξης. Μας διαιρει, μας κατακερματίζει, μας αποδυναμώνει καί μας αποπροσανατολίζει. Τό πρωτο βημα γιά εμπρακτη διεθνιστική συμπαράσταση μέ τούς εργαζόμενους καί τούς καταπιεζμένους ολου του κόσμου ειναι τό χτύπημα πού πρέπει νά δώσουμε στή δικιά μας αρχουσα τάξη καί στόν εθνικισμό στόν τόπο μας.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Γιά νά μπορέσει η εργατική τάξη νά αγωνιστει αποτελεσματικά γιά τό παρσιμο καί τή διατήρηση της εξουσίας, πρέπει νά οργανωθει.

Η εργατική τάξη χρειάζεται τό κόμμα γιατί μέσα της υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα συνείδησης.

Τό εργατικό επαναστατικό κόμμα ειναι η οργάνωση του πιό συνειδητοποιημένου κομματιου της εργατικης τάξης.

Τό επαναστατικό κόμμα ειναι κόμμα εργατικό. Αυτό σημαίνει πως:

α) αποτελειται στή πλειοψηφία του από εργαζόμμενους.

β) Τό πρόγραμμα του εκφράζει τίς δυνατότητες τίς ελπίδες καί τό δρόμ πού πρεπει νά ακολουθήσει η εργατική τάξη γιά τό σοσιαλισμό.

γ) Τά μέλη του καθημερινά προπαγανδίζουν, καί επεμβαίνουν μέσα στούς χώρους δουλειας πάνω σέ ολα τά θέματα πού αφορουν τή εργατική τάξη.

Τό κόμμα ηγειται στους εργατικους αγωνες καί υποστηρίζει ολα τά αιτήματα καί τά κινήματα που καλλιτερεύουν τήν κατασταση, τήν οργάνωση καί αναπτύσουν τή σιγουριά καί τήν αυτοπεποιθηση της εργατικης τάξης καί των αλλων καταπιεσμενων.

Αγωνιζεται ενάντι στήν καπιταλιστική ιδεολογία μεσα στούς εργατες, δένει τή θεωρία μέ τήν πράξη στούς καθημερινους αγωνες καί ενωνει τούς αγωνες σέ ενα μαζικό κίνημα γιά τήν ανατροπή του καπιταλιστικου συστήματος.

Ειναι αντίθετο σε οτι υποκαθιστα τήν ανεξαρτητη δράση καί οργανωση της εργατικης τάξης, αλλα προωθει μορφές πάλης πού αναπτύσουν τήν αυτοοργάνωση της τάξης καί πού περιλαβάνουν οσο γίνεται μεγαλύτερα κομμάτια της.

Τό κόμμα λειτουργει σάν τή μνήμη της εργατικης τάξης. Διατηρει τά συμπεράσματα καί τίς εμπειρίες από προηγούμενους αγωνες καί ετσι σπάζει τήν απομωνοση τής εργατικης τάξης από τήν ιστορία της.

Τό εργατικό επαναστατικό κόμμα δέν μπορει νά υποκαταστήσει τό σύνολο της εργατικης τάξης καί νά δρά εξ ονόματος της. Αλλά, παλεύει καθημερινά νά πείσει τούς εργαζόμενους γιά τήν ορθότητα των θέσεων του. Μόνο μ αυτή τήν εννοια ειναι η ηγεσία καί η καθοδήγηση της εργατικής τάξης.

Γιά νά μπορει νά πάρει τίς σωστές αποφάσεις καί τή πολιτική πού νά ανταποκρίνεται στίς ανάγκες της εργατικης τάξης, ειναι απαραίτητη η δημοκρατία καί η ελεύθερη συζήτηση μέσα στό κόμμα. Μόνον ετσι μπορει νά μαζέψει τίς εμπειρίες καί τήν πληροφόρηση από ολα τά επίπεδα της τάξης. Μόνον ετσι μπορει νά μαζέψει τίς εμπειρίες καί τήν πληροφόρηση από ολα τά επίπεδα της τάξης. Μόνον ετσι μπορουν τά μέλη του νά αναπτύσονται συνεχως καί νά δουλεύουναποτελεσματικά σάν επαναστάτες.

Επειδή τό κόμμα ειναι οργανο γιά τήν απελευθέρωση της εργατικης τάξης καί οχι ομιλος συζήτησης η μικρογραφία της μελλοντικης κομμουνιστικης κοινωνίας, η λειτουργία του πρεπει ναναι συγκεντρωτική. Δηλαδή, ελεύθερη συζήτηση μέχρι νά παρθει δημοκρατικά μιά απόφαση μέσα στό κόμμα αλλά πειθαρχημένη εκτέλεση από ολα τά μέλη του κόμματος. Ετσι ελέγχεται καί η ορθότητα της αποφασης στή πράξη.

Η κυπριακή κοινωνία παρ' ες τίς ιδιομορφίες της, δέν διαφέρει στή βάση της από τίς αλλες καπιταλιστικες χωρες. Η ιδια ταξη, η καπιταλιστική, κυβερνα, εκμεταλλευεται και καταπιεζει τη μεγάλη μάζα του πληθυσμού.

Η τελική απελευθερωση επομενως των εργαζομένων δέν μπορει να επιτευχθει παρά μόνο οπως στις αλλες καπιταλιστικες χωρες: Με τήν ανατροπή του καπιταλισμου καί τήν εγκαθίδρυση εργατικης δημοκρατίας.

ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ - - ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

δυο πλευρες της ιδιας καταπιεσης

Οπως ομως σέ κάθε χώρα, ετσι καί στήν Κυπρο υπαρχουν ιδιαίτερες συνθήκες και επιπροσθετα προβληματα. Ετσι, στήν πάλη μας για σοσιαλιστικη αλλαγη, εχουμε να αντιμετωπίσουμε την ιμπεριαλιστική παρουσία που πέρνει διάφορες μορφές: στρατιωτικές βάσεις και κατασκοπευτικές εγκαταστάσεις, στρατεύματα καί στρατιωτικούς από ξένες χώρες οπως την Ελλαδα, τήν Τουρκία, τήν Αγγλία καθως και του ΟΗΕ.

Αυτά τά στρατεύματα θά χρησιμοποιηθοΰν γιά να πνιξουν στο αιμα οποιαδήποτε εξέγερση τών εργαζομένων (ελλήνων ή τούρκων) πού θά εβαζε σε κίνδυνο τήν κυριαρχία καί τά συμφέροντα του ιμπεριαλισμού καί της αρχουσας τάξης.

ενοτητα με τους κεφαλαιοκρατες

Ενα μεγάλο τμήμα της αριστερας πιστεύει οτι οι εργαζόμενοι πρέπει να συσπειρωθουμε γύρω απο τη δική μας - την ελληνοκυπριακη - αρχουσα τάξη (θυσιαζοντας βέβαια ωρισμένα από τά συμφέροντα μας) γιά νά διώξουμε τά ξένα στρατεύματα καί τον ιμπεριαλισμό γενικά, γιά νά απελευθερώσουμε τήν Κύπρο, οπως λέν, καί αφού τό πετυχουμε, παλεύουμε μετα ενάντια στή δική μας αρχουσα ταξη γιά νά φέρουμε σοσιαλισμό.

Η αρχουσα τάξη απο τη μεριά της, τα ιδια μας λεει: "Ολοι ενωμενοι γύρω απο την εθνική ηγεσία γιά νά ελευθερωσουμε την Κυπρο

Τί εννοουν ομως με τόν ορο "απελευθερωση"; Μήπως συμπιπτει μέ την απελευθερωση που εξυπηρετει τά συμφέροντα των εργαζομένων ή ειναι αντιθετη;

η αρχουσα ταξη

Οπως ομως κάθε αρχουσα τάξη, αυτο που τήν ενδιαφέρει ειναι να διαφυλάξει τά κέρδη της και να συνεχίσει την κυριαρχία της. Μέ βάση αυτά τά συμφέροντα καθοριζεται καί το τί εννοουν μέ την απελευθέρωση.

α) ΟΙ Ε/ΚΥΠΡΙΟΙ ΑΣΤΟΙ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Οι Ελληνοκυπριοι αστοί, δέν ειναι τίποτα αλλο παρά ενας μικρος, πολύ μικρός κρίκος στήν μεγάλη αλυσίδα πού κρατει δεμένο τόν κόσμο σήμερα. Τήν αλυσίδα της διεθνους αστικης τάξης, τήν αλυσίδα του ιμπεριαλισμου.

Ειναι ετσι οχι τοσο γιατί τό θέλησανοι ιδιοι οι αστοι αλλά γιατί σάν τάξη ειναι δημιουργημα του ιμπεριαλισμου και γιατί σήμερα δέν υπαρχει χωρος ανάπτυξης εξω απο τά πλαισια του ιμπεριαλισμου.

Καθαρά πρακτικά, τό δέσιμο καί η εξάρτηση των κυπρίων αστων απο τόν ιμπεριαλισμο εμφανίζεται μέ διάφορες μορφές: Μέ αντιπροσώπευση προϊόντων των δυτικων μονοπωλίων, μέ κοινές επιχειρήσεις, μέ αγορά πρώτων υλών, τεχνολογίας, χρησιμοποιηση της αγορας καί δάνεια απο οργανισμους οπως τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Η ελληνοκυπριακη αρχουσα τάξη, μικρή οπως ειναι δέν μπορει νά επιβιώσει εξω απο τά ιμπεριαλιστικό σύστημα, ανεξάρτητα αν καταπιέζεται σάν φτωχός συνεταιρος.

Επομένως, μέ την "απελευθέρωση", δέν εννοουν αποτίναξη τοΰ ιμπεριαλιστικου ζυγου. Απλως αυτό που θέλουν, ειναι νά φύγουν τά τουρκικα στρατεύματα για νά γίνουν καλύτεροι υπηρέτες του ιμπεριαλισμου

Γι αυτό τό λόγο δέν κανουν τίποτα γιά νά φύγουν οι βάσεις, τά ελληνικά στρατεύματα και οι στρατιωτικοί, τά στρατεύματα του ΟΗΕ καί οι αμερικάνικες εγκαταστάσεις.

Γι αυτό τό λόγο, προωθουν περισσότερη οικονομική δέσμευση μέ την ΕΟΚ, τίς πολυεθνικές καί τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

β) ΘΕΛΕΙ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ

Σίγουρα, οταν οι αστοί λέν "απελευθέρωση", δέν εννοούν τήν απελευθέρωση των ελληνων καί τούρκων εργαζομένων καί των αλλων λαϊκων στρωμάτων. Εννοουν, νά εχουν αν ειναι δυνατόν ολόκληρη τήν Κύπρο κάτω απο τήν κυριαρχία τους, νά εχουν τήν δυνατότητα να καταπιέζουν καινά εκμεταλευονται τους κυπριους εργάτες, ελληνες και τουρκους

Γι' αυτο τό λόγο δέν τους ενδιαφέρει αν θα γυρίσουν οι πρόσφυγες στά σπίτια τους, πόσοι και πως.

Γι αυτό τό λόγο ειναι ετοιμοι νά παζαρεύουν ποσοστά μέ τους τουρκοκυπριους αστούς.

Σίγουρα, αν οι ελληνοκυπριοι αστοί ειχαν τή δυναμη, θά καταλάμβαναν ολοκληρη τήν Κύπρο. Αυτό ομως σημαινει απλως εξαπλωση της κυριαρχιας των αστωων και διπλη καταπίεση των τουρκοκυπρίων καί σάν εργαζόμενους καί σάν εθνικη οντότητα. Πράγμα που δέν εχει τίποτα τό κοινό μέ τά συμφέροντα των εργαζομένων.

γ) ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος στήν κυριαρχία της αρχουσας τάξης ειναι η υπαρξη ενός δυνατου, καλά οργανωμένου καί μέ αυτοπεποιθηση εργατικου κινήματος. Επομένως η αρχουσα τάξη δέν θά εμπαινε σέ ενα αγωνα οσο καί αν αυτό εξυπηρετουσε τά συμφέροντα της αν ειχε τήν πλάτη της ακαλυπτη απο τό εργατικό κίνημα.

Ετσι, πρίν ακόμα κάμει οποιοδήποτε βημα γιά "αγωνα", θά φρόντιζε νά κτυπησει καί νά διαλύσει τό εργατικό κίνημα γιά νά μπορέσει ανενόχλητη νά εξυπηρετήσει τά συμφέροντα της

Μέχρι σήμερα δέν εχει κάμει τίποτα τό ουσιαστικό γιά τόν αγωνα οπως τόν βλέπει. Ομως στό μεταξύ τί εχει κάνει γιά νά αντιμετωπίσει τό εργατικό κίνημα;

1) Επειδή δέν εχει τήν αυτοπεποιθηση ανοικτης επίθεσης, φρόντισε νά τό δέσει μέ μια σειρα από νόμους καί συμφωνίες οπως ο Βιομηχανικός Κώδικας, η Επιτροπή τιμών καί αλλα.

2) Δίχως νά παραχωρει τίποτα στό εργατικό κίνημα, συμμάχησε μέ τήν ηγεσία του, κάμνοντας την ουσιαστικά συνυπευθυνη της αντεργατικης πολιτικης της. Ετσι τό κίνημα αποπροσανατολίζεται καίχάνει τόν ανεξάρτητο ταξικό το χαρακτήρα.

3) Δυνάμωσε καί δημιουργησε νέα καταπιεστικά οργανά οπως στρατό καί αστυνομία. Χαρακτηριστική η δημιουργία των ΜΜΑΔ , το δυνάμωμα του στρατου καί η εντονη δραστηριοποιηση της ΚΥΠ.

Η αρχουσα ταξη δέν εχει κάμει κανένα βημα για "αγωνα" καί ομως εχει εξοπλιστει απέναντι στό εργατικο κίνημα.

Οταν θα αποφασίσει να αγωνιστει για αυτό που ονομάζει αυτή "απελευθέρωση" θά πρεπει ναμαστε σίγουροι οτι η θάχει διαλύσει τό εργατικό κίνημα, ή θά εχει τήν ικανότητα και θά τό κάμει στήν πορεία.

Σέ τελική ανάλυση, τί σημαινει "απελευθέρωση γιτήν αρχουσα τάξη;

Σημαίνει πιό στενή σχέση μέ τόν ιμπεριαλισμό, πιό δυνατή καί κυρίαρχη αρχουσα ταξη καί ενα διαλυμένο, αποπροσανατολισμένο εργατικό κίνημα.

το εργατικο κινημα

Γιά τό εργατικό κίνημα, αυτό δέν ειναι απελευθέρωση Ειναι ηττα.

Τί απελευθερωτικός αγωνας θά εξυπηρετουσι τους εργαζομένους;

Α. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Δέν μπορει νά νοηθει απελευθέρωση μιά κατασταση που ο ιμπεριαλισμός δυναμωνει τήν παρουσία του. Καί γιατί μπαίνει εμποδιο στήν παλη των εργαζομένων γιά μιά καλύτερη ζωή καί μιά καλύτερη κοινωνία, καί γιατί θά κτυπα τά αντιϊμπεριαλιστικά καί εργατικά κινήματα της περιοχης.

Ενας απελευθερωτικός, αντιϊμπεριαλιστικός αγωνας δέν μπορει παρά νά χτυπήσει καί νά εξαφανίσει κάθε μορφή ιμπεριαλιστικης παρουσίας στρατιωτικης, οικονομικης καί πολιτικης

Β. ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Γιά τήν αρχουσα ταξη δέν εχει σημμασία τί θά γινουν οι προσφυγες. Ομως για τους εργαζόμενους και τά αλλα λαϊκά στρώματα, απελευθέρωση μπορει νά ονομαστει μιά κατασταση που ολοι οι πρόσφυγες, ελληνες και τουρκοι θα εχουν την δυνατότητα νά επιστρέφουν στά σπίτια τους αν θέλουν

Γ. ΙΣΟΤΗΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΩΝ

Δέν υπαρχουν διαφορετικά συμφέροντα ανάμεσα στους ελληνες και τουρκους εργαζόμενους. Η επιβολη της ελληνοκυπριακης αστικης ταξης πανω στους τουρκους κτυπα το εργατικό κίνημα. Απελευθέρωση που να εξυπηρετει τους εργαζόμενους μπορει να νοηθει μόνο αν υπαρχει πραγματικη ισότητα αναμεσα

ΓΙΑ ΤΙ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ

Α. Η αρχουσα τάξη ενδιαφέρεται μόνο γιά τά συμφεροντα της που δέν εχουν τίποτα τό κοινό μέ τά συμφέροντα των εργαζομένων.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ:

- Κάθε μαζικό αγωνα που στρέφεται ενάντια στήν αρχουσα τάξη.
- Κάθε αγωνα καί κάθε απεργία επίσημη ή ανεπίσημη, γιά καλύτερες συνθηκες δουλειας, καλύτερους μισθούς, καλύτερη εργατική νομοθεσία, ενάντια στίς απολύσεις καί τίς θυματοποιήσεις, καί γιά τήν υποστήριξη αλλων εργαζομένων.
- ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΑ στήν επεμβαση του κράτους στίς εργατικές σχέσεις καί ενάντια σέ θεσμούς πού μπαίνουν φραγμοί στήν αγωνιστικότητα των εργαζομένων και τήν ελευθερη διεκδίκηση των αιτημάτων τους, οπως ο βιομηχανικός κώδικας καί η Πολιτική Τιμων καί Εισοδημάτων. Ειμαστε ενάντια σέ κάθε υποχώρηση γιά χάρη της "εθνικης οικονομιας".

ΓΙΑΥΤΟ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ γιά τήν οσο πιό πλατιά γνωστοποιηση, τήν σύνδεση καί μαζικοποιηση των εργατικων αγωνων καί προβλημάτων.

Β. Πιστεύουμε οτι κάθε αγωνιστής εργαζόμενος πρέπει νά ε ιναι μέλος καί νά συμμετέχει ενεργά στή ζωή της συντεχνίας.

Δέν υπαρχουν διαφορετικά συμφέροντα αναμεσα στους ελληνες και τουρκους εργαζόμενους. Η επιβολή της ελληνοκυπριακης αστικης ταξης πανω στους τουρκους κτυπα τό εργατικο κινημα. Απελευθέρωση που νά εξυπηρετει τους εργαζόμενους μπορει να νοηθει μόνο αν υπαρχει πραγματική ισότητα ανάμεσα σέ ελληνες και τουρκους, αν δέν καταπιεζεται η μία κοινοτητα από τήν αλλη.

Δ. ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟ

Απαραιτητο στοιχειο κάθε απελευθερωτικου αγωνα για τό εργατικό κίνημα ειναι η διατήρηση της ανεξαρτησίας του. Μόνο ετσι εξασφαλίζεται η δυνατότητα γιά να παλέψουμε γιά τήν ουσιαστική απελευθέρωση. Τήν απελευθέρωση από τήν εκμεταλλευση και τήν καταπίεση του κεφαλαίου. Γιά τόν σοσιαλισμό.

Δέν μπορουμε να υποτάξουμε τό εργατικό κίνημα στά συμφέροντα των αστων. Κερδισμένοι βγαίνουν μόνο οι εχθροί μας: Οι κυπριοι καπιταλιστές και οι ιμπεριαλιστές

παλη εναντια στον ιμπεριαλισμο ,παλη εναντια στην αρχουσα ταξη

Βλέπουμε λοιπόν οτι τά συμφέροντα των αστων καί τά συμφέροντα των εργαζομένων δέν συναντιωνται ποτέ τους. Ειτε μας αρέσει ειτε οχι, η Κυπρος ειναι χωρισμένη σέ δυό στρατόπεδα. Από τή μιά ο ιμπεριαλισμός καί οι ελληνες καί τούρκοι αστοί, καί από τή αλλη οι ελληνες καί τουρκοι εργαζόμενοι καί τα αλλα λαϊκά στρώματα.

Κάθε αγωνας λοιπόν γιά απελευθέρωση, κάθε αγωνας εναντια στά ξένα στρατευματα καί τόν ιμπεριαλισμό, ειναι απόλυτα δεμένος μέ τόν αγωνα ενάντια στήν αρχουσα τάξη.

Ο αντιιμπεριαλιστικός αγωνας καί ο αγωνας για τή κατάληψη της εξουσίας από τήν εργατική ταξη, δέν ξεχωρίζουν.

Κάθε κτύπημα στήν αρχουσα τάξη ειναι κάι κτύπημα στόν ιμπεριαλισμό. Κάθε κτύπημα στόν ιμπεριαλισμό ειναι κάι κτύπημα στήν αρχουσα τάξη. Κάθε υποχώρηση στήν αρχουσα τάξη ειναι υποχώρηση στόν ιμπεριαλισμό.

Η Κυπρος ομως ειναι ενα μικρό νησί. Τό εργατικό κίνημα εχει να αντιμετωπισει εχθρους αρκετα δυνατους. Τήν αρχουσα τάξη, ελληνοκυπριακη καί τουρκοκυπριακη, τά ξένα στρατευματα καί τόν ιμπεριαλισμο γενικά.

Γι αυτό, εκτός από τήν ενότητα του εργατικου κινήματος μέσα στήν Κυπρο, χρειαζόμαστε τήν βοήθεια καί τήν προστασία του εργατικου κινήματος της περιοχης. Της τουρκίας, της ελλάδας, της Μ. Ανατολης. Η ενότητα των κυπρίων εργατων καί η σύνδεση τού κινήματος μας μέ τά γειτονικά κινήματα, ειναι αναγκαια γιά μιά πετυχυμένη πάλη ενάντια στόν καπιταλισμό καί τόν ιμπεριαλισμό.

Σάν βασικούς αξονες αγωνα γιά τή σημερινή περίοδο, βλέπουμε:

Τήν ανεξαρτητοποιηση του εργατικου κινηματος από τήν αρχουσα τάξη καί τό δυνάμωμα του.

Τό ξεγύμνωμα του ρολου της αρχουσας τάξης.

Τό ξερίζωμα του σωβινισμου καί τήν ενότητα ελληνων καί τουρκων εργαζομένων.

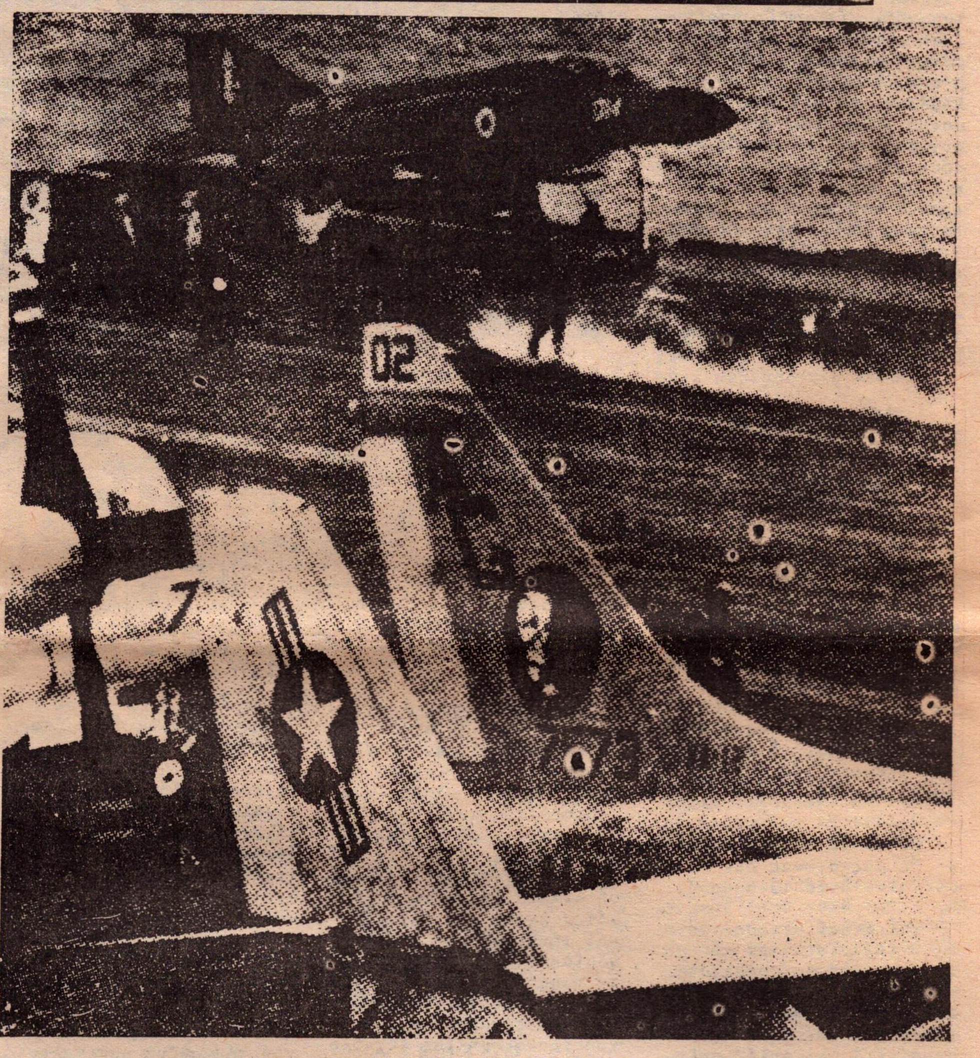
Τήν σύνδεση των αγωνων των εργατικων καί αντιϊμπεριαλιστικων κινημάτων της περιοχης.

Τήν δημιουργία δυνατότητας γιά τό κτίσιμο του εργατικου επαναστατικου κόμματος στό Βορρα καί στό Νότο.

Τά ΜΑΔΔ εκπαιδεύονται...

...καί τά αμερικάνικα στρατεύματα βολεύονται στή Κυπρο

Η σημερινή διάσπαση των συντεχνιων, η υποχωρητική πολιτική της ηγεσιας καί η μή συμμετοχή των απλων εργαζόμενων στή ζωή της συντεχνίας, ειναι παράγοντες πού εμποδίζουν τήν λειτουργία των συντεχνιων σά μαχητικων οργάνων των εργαζομένων.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ λοιπόν, τήν δημιουργία ενός ρευματος μέσα στίς συντεχνίες πού θά παλεύει:

- Γιά τήν ενοποιηση του συνδικαλιστικου κινήματος.
- Γιά πιό αγωνιστική στάση στά προβλήματα των εργαζομένων.
- Γιά τήν επισημοποιηση των ανεπίσημων απεργιων πού εχουν σάν στόχο καλύτερες συνθηκες δουλειας, μισθούς, ενάντια στίς απολύσεις καί τίς θυματοποιήσεις καί γιά υποστήριξη αλλων έργαζομένων.
- Γιά τήν εκλογή ολων ανεξαιρέτως των αξιωματούχων των συντεχνιων καί τή δυνατότητα νά ανακαλουνται οταν αποφασίζουν οι εργαζόμενοι.
- Γιά τό δυνάμωμα των επιτροπων στούς χωρους δουλειας καί γιά την ανάληψη συμαντικότερου ρόλου από αυτές.

Γ. Ειμαστε εναντια σέ κάθε εθνικιστική αντιμετώπιση καί διαχωρισμό. Παλεύουμε γιά τήν ενότητα των εργαζομένων ανεξάρτητα απ φυλή, θρησκεια ή εθνος, καί γιά τήν εμπρακτη υποστήριξη των αγωνων τους.

Στό κυπριακό πρόβλημα ειμαστε ενάντια στίς λύσεις πού εξυπηρετουν τήν αρχουσα ταξη, καί διασπου τούς εργαζομένους.

ΓΙΑΥΤΟ, ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- Γιά τή γνωστοποιηση καί εμπρακτη συμπαράσταση των αγωνων των εργαζομένων στή Βόρεια Κύπρο, τήν Ελλάδα, τήν Τουρκία καί τή Μέση Ανατολή.
- Γιά τήν οσο μεγαλύτερη σύνδεση των κινημάτων της περιοχης, ιδιαίτερα του ελληνοκυπριακου καί τουρκοκυπριακου.
- Ενάντια στούς εξοπλισμούς καί τό στρατιωτικό δυνάμωμα της ελληνοκυπριακη αστικης τάξης.
- Γιά νά φύγουν οι βάσεις καί οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις, οι στρατιωτικοί Ελληνες, Τουρκοι, Αγγλοι, Αμερικανοι καί του ΟΗΕ.
- Γιά τήν εξασφάλιση του δικαιωματος ολων των προσφύγων, Ελλήνων καί τούρκων νά επιστρέφουν στά σπίτια τους.
- Γιά τήν εξασφάλιση του δικαιωματος των τουρκοκυπρίων νά υπάρχουν νάν εθνική οντότητα.

Δ. Ειμαστε ενάντια στήν ανισότητα καί καταπίεση των γυναικων καί υποστηρίζουμε τό κτίσιμο ενος αυτόνομου γυναικείου κινήματος.

Ε. Ειμαστε εναντια στην καταπιεση καί τίς συνθηκες ζωης των στρατιωτων καί υποστηρίζουμε τό δικαίωμα τους νά οργανωνονται συνδικαλιστικά καί νά εκφράζονται πολιτικά.

ΣΤ. Οι μαθητές πρέπει νά εχουν δικαίωμα ελευθερης συνδικαλιστικης εκφρασης καί υποστηρίζουμε τήν πάλη γιά παιδεια που νά εξυπηρετει καί νά μορφώνει τούς μαθητές καί οχι νά εξυπηρετει τά συμφέροντα της αρχουσας τάξης.

Ζ. Πιστεύουμε οτι τά σημερινά κόμματα της αριστερας δέν εξυπηρετουν τά συμφέροντα των εργαζομένων καί γι αυτό χρειάζεται εν νέο κόμμα, εργατικό καί πραγματικά επαναστατικό.

Επίσης, τά κόμματα αυτά, δέν εχουν δυνατότητες νά αλλάξουν.

Δέν θεωρουμε τούς εατου μας σάν τό εμβρυο του νέο κόμματος. Πιστεύουμε ομω οτι οι θέσεις μας καί η πάλη μας βοηθουν στό κτίσιμο του.

Θεωρουμε τό κτίσιμο του νέου κόμματος σάν μιά μακρόχρονη δύσκολη καί γεμάτη ανακατατάξεις διαδικασία.

Μέσα σ αυτά τά πλαισια, στη σημερινή φάση παλεύουμε:

- Γιά τήν εξάπλωση της επαναστατικης σκέψης.
- Γιά τήν οσο τό δυνατό κοινή δράση καί συζήτηση μέ ατομα καί ομάδες της αριστερας.
- Γιά νά δημιουργηθει ενα ρευμα από αγωνιστικά στελέχη μέ αντιρεφορμιστική ιδεολογία καί πειρα επέμβασης σέ μαζικου χώρους.

"ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ .."

η πολιτικη της ΠΕΟ

"Οι μειωσεις των ορων εργασίας των εργατουπαλληλων....ησαν κατα κανόνα οι επιβαλλόμενες από τες... θυελλώδεις καί τραγικές συνθηκες που διηλθε η Κυπρός.(Αυτό τό φαινόμενο) ωφείλεται κυριως στήν ορθότητα καί ρεαλιστικότητα της γραμμης της ΠΕΟ.....η οποία απετρεψε ταξική συγκρουση καί αναταραχή" (σελ.23 της Εκθεσης Δράσης της ΠΕΟ πρός τό Ι8ο συνέδριο)

Οπως τό βλέπει η ΠΕΟ, ηταν σωστό πού οι ιδιοι οι εργαζόμενοι δέχτηκαν χωρίς "ταξική σύγκρουση καί αναταραχή", τίς χωρίς αποζημίωση απολύσεις, τίς απλήρωτες υπερωρίες, τήν κατάργηση ολων σχεδόν των ωφελημάτων, νά μείνουν τόσο καιρό στούς αθλιους προσφυγικούς καταυλισμούς καί τόσα αλλα, τήν ιδια ωρα πού οι αστοί "πρόσφυγες" εμεναν στά καλύτερα ξενοδοχεια. Τότε ηταν οι συνθηκες του πολέμου που τό επέβαλλαν. Οταν αλλαζαν οι συνθηκες, θά τέλειωναν οι υποχωρήσεις. Θυσιαστήτε τώρα γιά ενα καλύτερο μέλλον.

"Προυπόθεση γιά κάθε οικονομική καί κοινωνική πρόοδο αποτελει η ανάπτυξη των παραγωγικων δυνάμεων της κοινωνίας, η εισαγωγή τελειότερου τεχνικου εξοπλισμου πού εχει σάν αποτέλεσμα τήν αυξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Χωρίς αυτό τόν ορο δέν ειναι δυνατόν νά εξασφαλισθει η συνεχής καί σταθερή βελτίωση του βιοτικου επιπέδου των εργαζομέων καί γενικότερα η ανάπτυξη της οικονομίας. Γι αυτό, η υλικο-οικονομική βάση επί της οποίας θά στηριχθει η εκπλήρωση του δεύτερου στρατηγικου μας στοχου - η συνεχής καί ουσιαστική βελτίωση του βιοτικου επιπεδου των εργαζομένων - ειναι αποκλειστικα η αυξηση της παραγωγικότητας της εργασίας".(σελ.50

Εδω η εκθεση δράσης λεει κάτι πού φαινομενικά ειναι σωστό. Οσο περισσότερα παράγουμε, τοσο αναπτύσσεται η οικονομία, τόσο παραπάνω καταναλώνουμε. Στόν καπιταλισμό ομως τά πράγματα δέν ειναιετσι ακριβως.

Γιά παράδειγμα η εισαγωγή μηχανημάτων, δένσημαίνει πάντοτε πρόοδο καί ευτυχία γιά τούς εργαζόμενους. Αντίθετα, οταν πρωτοχρησιμοποιήθηκαν μηχανές τόν Ι7ο αιωνα, εφεραν τόση μεγάλη ανεργία, που οι εργάτες αντιδρουσαν σπάζοντας τες. Αυτό που ουσιασιικά κάνει τό απόσπασμα, ειναι οτι πλέκει τήν σοσιαλιστική οργάνωση της οικονομίας μέ τήν καπιταλιστική:

Λέει οτι σέ κάθε οικονομία, αυξηση της παραγωγικότητας σημαίνει ανοδος του βιοτικου επιπεδου των εργαζομένων, δηλαδή, οσο περισσότερα παράγουμε, τόσο περισσότερα θά καταναλώσουμε. Αυτό ισχύει σέ μιά σοσιαλιστικά οργανωμένη οικονομία, οπου οι εργάτες εχουν τήν εξουσία καί τήνδιεύθυνση της οικονομίας στά χέρια τους. Τότε η παραγωγή γίνεται γιά νά ικανοποιήσει τίς ανάγκες των εργαζομένων. Η χρησιμοποιηση της τεχνολογίας γιά τήν αυξηση της παραγωγης θά σημαίνει οτι θά μπορουμε νά εργαζόμαστε λιγότερο καινά καταναλώνουμε περισσότερα αγαθά.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Τό καλύτερο μέλλον ομως δέν εφτασε ακόμα:

"Η ΠΕΟ θά καθορίσει τήν πολιτική της γιά τό μέλλον μακράν κάθε ανευθυνότητας καί δημαγωγίας...κατά τρόπο που νά εξασφαλίζεται ικανοποιητική ανάπτυξη της οι κονομίας, ουτως ωστε νά ενισχύεται τό οικονομικό υπόβαθρο του πολιτικου μας αγώνα."

(Μέ τό τί ειναι ο πολιτικός μας αγωνας δέν θά ασχοληθει αυτό τό αρθρο).

Θυσίες καί μειωση των όρων εργασίας ηταν τό Ι974 η ορθη καί ρεαλιστική πολιτική. Λογικά λοιπόν, "μακράν από κάθε ανευθυνότητα καί δημαγωγία" σημαίνει: Οχι ψηλές αυξησεις καί απεργίες, συνέχιση δηλαδή των θυσιων σέ λιγότερο ισως βαθμό. Αυτό στή διάρκεια του "πολιτικου μας αγωνα", δηλαδή μέχρι νά λυθει τό κυπριακό. Αυτό ομως μας αφίνει νά υποθέσουμε οτι ειναι δυνατόν οταν θά εχει λυθει τό πολιτικό πρόβλημα νά φτάσουμε σέ συνθηκες που, μέσα στά καπιταλιστικά πλαίσια, δέν θά χρειάζονται θυσίες καί θά επιτρέπονται μερικοι αγωνες ...των εργαζομένων γιά μιά "σημαντική καί σταθερή ανοδο του βιοτικου τους επιπέδου". (σελ.

ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ ΤΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΟΥΜΕ;

Τό τί νομίζει η ΠΕΟ ότι θά χρειάζεται νά γίνει τότε γιά νά ζήσουμε καλύτερα μάς τό λέει τό παρακάτω απόσπασμα:

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ = ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Στό καπιταλισμό ομως αυτό δέν ειναι αλήθεια.Τόν ελεγχο της παραγωγης (τό τί θα παραχθει καί πόσο θά παραχθει) τόν εχουν οι καπιταλιστές, καί γι'αυτούς τό πρόβλημα δέν ειναι νά παράγουν περισσότερα γιά νά ικανοποιήσουν τίς ανάγκες μας, αλλά νά επιβιώσουν σάνκαπιταλιστές. Αυτό σημαίνει οτι δέν τους ενδιαφέρει μόνο νά παράγουν περισσότερα προϊόντα, αλλά νά τά ΠΟΥΛΗΣΟΥΝ καί μέ τό μεγαλύτερο κέρδος. Κέρδος οχι τόσο γιά νά αγοράσουν δεύτερο ή τρίτο αυτοκίνητο, τρίτο ή τέταρτο σπίτι, αλλά γιά νά μαζέψουν κεφάλαιο (τά κέρδη), νά τό επενδύσουν σέ καλύτερα μηχανήματα κ.α., ωστε νά ειναι σέ οσο γίνεται καλύτερη θέση στό ανταγωνισμό τους μέ τούς αλλους καπιταλιστές.

Δηλαδή ο βιομήχανος φοβάται συνέχεια ότι κάποιοι άλλοι βιομήχανοι θά μπαρέσουν νά προσφέρουν φθηνότερα προϊόντα (στούς καταναλωτές ή σέ άλλους βιομήχανους)καί νά τόνάχρηστέψουν, φοβάται τόν ανταγωνισμό. Κάθε κέρδος του πρέπει νά γίνει επένδυση πού νά τού επιτρέπει νά παράγει ακόμα φθηνότερα. Κάθε του προσπάθεια είναι νά πουλήσει αυτός καί όχι άλλοι.

Αυτό δέν ισχυει μόνο γιά τόνκαθένα καπιταλιστή ξεχωριστά, ισχύει ακόμα περισσότερο γιά τόν ανταγωνισμό ανάμεσα στίς αρχουσες καπιταλιστικές τάξεις διαφορετικων χωρων.

Η ΠΕΟ τό ξέρει αυτό πολύ καλά. Αναφέρεται στόν " ανταγωνισμό πού αντιμετωπίζουν διεθνως τά κυπριακά εμπορεύματα " (σελ45) καί στόν "κίνδυνο υπονόμευσης της οικονομικης σταθερότητας καί ανταγωνιστικότητας της οικονομίας μας " (σελ.5Ι)

Προτείνει μάλιστα πολύ συγκεκριμμένα μέτρα γιά τόν οικονομικό αυτό πόλεμο μέ τίς αλλες εθνικές οικονομίες. Γιά νά πουλαμε εμεις σ αυτούς καί οχι αυτοί σέ μας:

α)" Νά περιορισθουν οι εισαγωγές, αντικαθιστώντα εισαγόμενα μέ επιτοπίως παραγόμενα εμπορεύματα... νά τεθουν ποσοτικοί περιορισμοί στήν εισαγωγή διαφόρων ειδών, οπως τά αυτοκίνητα.

β) Νά αυξηθουν οι κυπριακές εξαγωγές βιομηχανικων καί αγροτικων εμπορευμάτων.

γ)"...Ειναι απαράδεχτο νά εισάξουμε από τήν Ιαπωνία τό Ι978 εμπορεύματα αξίας £Ι5.4 Εκ. ενω εξήγαμε σ αυτήν εμπορεύματα αξίας μόνο £68.586 (σελ44

Τόν ίδιο ανταγωνισμό φοβούνται καί οί αστοί καί η κυβέρνηση.

" Σ αυτό τό σημειο θάθεθελα νά τονίσω οτι ο εκμοντερνισμος καί η αναδιαρθρωση των βιομηχανιων μας ειναι μιά αναγκαιότητα... γιά νά μπορέσουν να αντιμετωπίσουν επιτυχως τόν διεθνή ανταγωνισμό" (Υπουργός Εμπορίου καί Βιομηχανίας, Παπαγεωργίου,Ι3.Ι2.78)

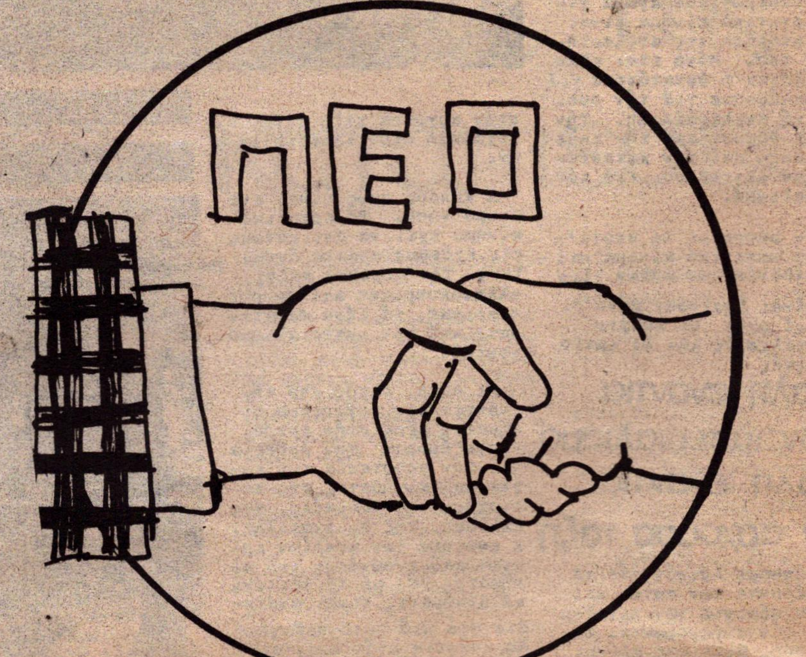
Αυτό σημαίνει οτι κάθε αρχουσα τάξη προσπαθει νά ρίξει τό κόστος της παραγωγης γιά νά πουλα φτηνότερα από τίς αλλες. Ενα σημαντικο μέρος του κόστους ειναι οι μισθοί των εργαζομένων. Αυτό ειναι πού μπορουν καί προσπαθου νά περιορίσουν οι καπιταλιστές. Ειναι τό μόνο κόστος πού περιορίζεται μέ προπαγάνδα ή βία, πού ειναι κάπως κάτω από τόν ελεγχο των καπιταλιστων καί οχι της παγκόσμιας αγοράς.

Είναι τό μόνο κόστος πού μπορούν νά ελαττώσουν χωρίς νά χρειάζεται νά ξοδέψουν κεφάλαιο(όπως γιά νά αγοράσουν καλύτερα μηχανήματα.)

Ειναι χαρακτηριστικό οτι οι κυβερνήσεις γιά νά προσελκύσουν ξένο κεφάλαιο διαφημίζουν ειδικά τό φτηνό εργατικό δυναμικό τους καί τίς "καλές εργατικές τους σχέσεις". Τήν ελλειψη δηλαδή αντίδρασης από τήν εργατική τάξη.

Παράλληλα μέ τήν προσπαθεια συμπίεσης του κόστου τό αλλο πού κάνουν οι καπιταλιστες γιά νά δυναμωνουν στόν ανταγωνισμό, ειναι η προστασία της ντόπιας αγορας.

Προσπαθουν γιά παράδειγμα, νά μας πείσουν οτι αγοράζοντας κυπριακά προϊόντα βοηθουμε τήν κυπριακή οικονομία καί δίνουμε δουλειά σέ κύπριους εργάτες. Γνωστό τό σύνθημα "Αγόραζε κυπριακά προϊόντα. Τιμας τόν κόπο σου, βοηθας τόν τόπο σου".

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Αρά μέ όσα είπαμε πιό πάνω ή αστική τάξη κάθε έθνους προσπαθεί μέ κάθε τρόπο (χαμηλό βιοτικό επίπεδο κ.α.) νά δίνει όσο τό δυνατό λιγότερα ψίχουλα στή δική της εργατική τάξη καί νά παίρνει αυτή περισσότερα αυξάνοντας τά δικά της κεφάλαια.

Ετσι αυτή δυναμώνει σέ παγκόσμιο επίπεδο καί θά μπορεί νά πουλή στή παγκόσμια αγορά τά δικά της προϊόντα σέ αντίθεση μέ τίς άλλες καπιταλιστικές χώρες.

Τότε κάπου αλλού (αφού οι δικοί μας καπιταλιστές πετύχουν νά πουλήσουν τά δικά τους προϊόντα στή παγκόσμια αγορά) κάποιοι άλλοι καπιταλιστές καταστρέφονται καί κάποιοι άλλοι εργάτες θά μέινουν χωρίς δουλειά.

Αρα απ'αυτό τόν καπιταλιστικό ανταγωνισμό κάποτε θά κερδίζουν οί δικοί μας καπιταλιστές αλλά όπως είναι φυσικό τήν άλλη φορά θά κερδίζουν κάποιες άλλες άρχουσες εθνικές τάξεις καί στό τέλος πάντα θά τά πληρώνει ή εργατική τάξη καί στή χώρα μας καί αλλου.

Η εμπρακτη συμμετοχή μέσα στίς συντεχνίες μας καί στίς διαδικασίες τους, ειναι μέρος του αγωνα γιά τό δυνάμωμα μας καί τή δική μας λύση στά προβλήματα μας.

Μέ λίγα λόγια,η ΠΕΟ μπερδέυοντας τό τί συμβαίνει στόν καπιταλισμό μέ τό τί συμβαίνει στό σοσιαλισμό, καί ισχυριζόμενη ότι μέ πιό σύγχρονα μηχανήματα θά μπορούσαμε νά καλυτερέψουμε τίς ζωές μας μέσα στόν καπιταλισμό, δεχόμενη συγχρόνως ότι σ'αυτό τό σύστημα κυριαρχεί ο ανταγωνισμός καί τό αλληλοφάγωμα μεταξύ τών καπιταλιστών, όπου καθένας κυνηγάει λυσαλέα μεγαλύτερα κέρδη από τόν άλλογγιά νά επιβιώσει στήν ίδια τή χώρα τού σάν ατομικός καπιταλιστής καί σέ παγκόσμια κλίμακα σάν καπιταλιστική εθνική τάξη, σημαίνει ότι σέ οποιεσδήποτε συνθήκες οί εργάτες δέν πρέπει νά ζητούν μεγάλο μερίδιο από τόν όλο καί μεγαλύτερο πλούτο πού παράγουν (μέ τόν εκσυγχρονισμό καί τά καλύτερα μηχανήματα)γιά νά μπορούν πάντα οί καπιταλιστές νά είναι ήσυχοι ότι δέν θά τούς ξεπεράσουν άλλοι καπιταλιστές. Αυτό θά συμβαίνει καί χωρίς πολέμους καί πολιτικούς αγώνες. Πάντα υπάρχει ο οικονομικός πόλεμος, καί πάντα ή ΠΕΟ θά ζητάει θυσίες.

τότε εμεις θά βρεθουμε ανεργοι, καί τότε εμεις θά δεχτουμε ακόμα χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο, καί παει καί πάει καί δέν τελειώνει

ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ- -ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ- -ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η αντίληψη της ΠΕΟ οτι μπορουμε μέ μεταρρυθμίσεις μέσα στό καπιταλισμό νά επιτύχουμε τή "συνεχή καί ουσιαστική βελτίωση του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων, τή δικαιότερη κατανομή καί ανακατανομή του εθνικου εισοδήματος" (σελ. 49), τήν αναγκάζει νά βλέπει τήν "βελτίωση" αυτή νά εξαρταται από τήν " απρόσκοπτη καί μέ ικανοποιητικούς ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας". αυτό ειναι ο ρεφορμισμός.

Η "οικονομία" αυτή ειναι βέβαια η κυπριακή οικονομία, ενάντια σέ ολες τίς αλλες, καί φυσικά φόβος καί τρόμος της ΠΕΟ ειναι ο "κίνδυνος υπονόμευσης της ανταγωνιστικότηταςτης οικονομίας μας"(σελ. 51)

Η δικιά μας οικονομία λοιπόν, σέ ανταγωνισμό μέ τίς αλλες οικονομίες.Οτι δηλαδή ειναι καλό γιά τή δικιά μας οικονομία, ειναι καλό γιά τή δικιά μας εργατική τάξη.Ξεχνά όμως νά πεί πώς έτσι βγαίνει καί τό συμπέρασμα πώς ότι είναι καλό γιά τή δικιά μας οικονομία είναι κακό γιά κάποιες άλλες οικονομίες, άρα μέ τή λογική τής ΠΕΟ καί γιά κάποιους άλλους εργάτες.Αυτή είναι η οικονομική βάση τού εθνικισμού τής ΠΕΟ.

Ποιός όμως διευθύνει τήν οικονομία αυτή;"Αφού βρισκόμαστε σέ καπιταλιστικό σύστημα, τήν ευθύνη γιά τ τήν αύξηση τής παραγωγικότητας φέρει ακέραιη ή εργοδοτική τάξη καί η διευθυνση των επιχειρήσεων. Εμεις, σάν θέμα αρχης τασσόμαστε υπέρ της ευσυνείδητης εργασίας των εργαζομένων ". (σελ. 50).

Οι αστοί διευθύνουν τήν οικονομία καί εμεις τούς δίνουμε τό χέρι. Δηλαδή, συνεργασία των τάξεων.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ- -ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ- -ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ενα ανταγωνιστικό παιχνίδι, δέν εχει κανένα μόνιμο νικητή. Η "σταθερή καί ουσιαστική βελτίωση του βιοτικου επιπεδου των εργαζομένων"(σελ.51), δέν μπορει νά γίνει μέσα στόν καπιταλισμό. Οι εργαζόμενοι δέν εχουν καμμιά εγγύηση οτι οι θυσίες τους δέ θά πανε χαμένες. Μόνη τελική λύση ειναι νά σταματήση τό ανταγωνιστικό καπιταλιστικό παιχνίδι. Η επανάσταση, καί οχι τό δυνάμωμα της αρχόυσας ταξης μας καί της οικονομίας μας, ειναι ο στρατηγικός στόχος της εργατικης τάξης.

Ετσι, δέν εχουμε κανένα κοινό συμφέρον μέ τήν "εθνική οικονομία καί τό δυνάμωμα της, καμμιά διαφορά λοιπόν μέ τούς εργαζόμενους αλλων χωρων. Μ αυτούς εχουμε κοινά συμφέροντα, τό κτίσιμο της διεθνους σοσιαλιστικης οικονομίας, στηριγμένης οχι στό ανταγωνισμό, αλλά στή συνεργασία. Οχι εθνικισμός αλλά Διεθνισμός.

Κανένα κοινό συμφέρον μέ τούς δικούς μας καπιταλιστές. Αρα, ο μόνος τρόπος γιά νά καλυτερέψουμε ή νά μή χειροτερέψει η ζωή μας μέσα στόν καπιταλισμό, ειναι οι αγωνες μας καί οχι η "ευσυνείδητη εργασία" μας. Οχι ταξική συνεργασία, αλλά ταξική πάλη.

ΑΓΩΝΕΣ

Τό πως γίνεται αυτή η ανεξάρτητη ταξική πάλη, τό εχουμε σχεδόν ξεχάσει οι κύπριοι εργαζόμενοι, καί σίγουρα ενας από τούς φταιχτες ειναι καί η ΠΕΟ, στήν οποία ειναι οργανωμένη η μεγάλη μάζα των ελληνοκυπρίων εργατων μέ λίγη ή πολλή ταξική συνείδηση. Μέ τό αρθρο αυτό δέν θά μπορουσαμε βέβαια νά πείσουμε οχι πολλους, αλλά ουτε καν ενα ελάχιστο ποσοστό από τούς εργαζόμενους αυτούς, ακόμα καί αν μπορουσε νά φτάσει η Εργατική Δημοκρατία μέχρι τά χέρια τους.

Αλλά, πέντε χρόνια θυσίες,τά ενοίκια, ο πληθωρισμός πού φέτος ισως αυξηθει περισσότερο από κάθε αλλη φορά οπως μας λέει η ιδια η κυβέρνηση, εχουν αρχίσει νά σπάζουν τόν πάγο.

Η αμφισβήτηση.της πολιτικης της ΠΕΟ καί του ΑΚΕΛ από τούς εργαζόμενους δέν θά αρχίσει σέ θεωρητικό εεπίπεδο αλλά σέ πρακτικά θέματα: ψηλότεροι μισθοί γιά νά επιβιώσουν οι εργαζόμενοι, καλύτερες συνθήκες δουλειας, αντίδραση στόν Βιομηχανικό κώδικα.

Πρέπει οι επαναστάτες νά αρχίσουμε νά μαθαίνουμε πως νά προχωραμε αυτή τήν αμφισβήτηση, μέχρι τή σύγκρουση μέ τούς εργοδότες καί τήν πολιτική της ηγεσίας της ΠΕΟ, πως δηλαδή νά επεμβαίνουμε εκει πού δουλεύουμε καί μέσα στίς συντεχνίες, εκει πού βρίσκονται οι εργαζόμενοι Σ αυτό ομως χρειαζόμαστε καί μιά θεωρητική κατανόηση στηριγμένη σέ επιχειρήματα, του τί θέλει η ηγεσία της ΠΕΟ καί του ΑΚΕΛ. Αυτό τό αρθρο, οπως καί αλλα στό τευχος αυτό, δέν ειναι παρά μιά προσπάθεια πρός αυτή τή μεριά.

ΑΤΙ
κι αλλες κυβερνητικες υποσχεσεις

Πριν λίγο καιρό οι φοιτητες του Ανώτερου Τεχνολογικού Ινστιτούτου(ΑΤΙ) κατέβηκαν σε αγώνα για διεκδίκηση των δικαίων αιτημάτων τους. Ο αγώνας αυτός εκδηλώθηκ με δυναμικο τροπο-αποχης απο τα μαθήματα εκστρατεία διαφώτισης, πικετοφορίες διαμαρτυρίας, καθιστικές εκδηλώσεις, άπεργία κ.λ.π. Παρόλ'αυτά τά βασικότερα προβλήματα τών φοιτητων καί αποφοίτων τού ΑΤΙ παραμένουν άλυτα.

Στόχος του άρθρου πού ακολουθεί είναι νά εκθέσει τά προβλήματα καί νά εξηγήσει γιατί τά προβλήματα αυτά δέν λύθηκαν παρά τόν αγώνα τών φοιτητών.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τό βασικότερο πρόβλημα πού απασχολεί τούς φοιτητές καί τούς αποφοιτους τού ΑΤΙ είναι η δημιουργία θέσεων στήν δημόσια υπηρεσία καί στούς ημικρατικούς οργανισμούς πού νά αναλογουν μέ τίς ικανότητες καί τά προσόντα τους. Στόν ιδιωτικό τομέα τά πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Αξίζει νά σημειωθεί ότι οι απόφοιτοι τού ΑΤΙ πληρώνονται όσο καί οί απόφοιτοι τεχνικών σχολών.

Τό δεύτερο βασικό πρόβλημα είναι ή στέρηση τού δικαιώματος υπογραφής μελέτης (αρχιτεκτονικών-στατικών) στούς αποφοίτους τού κλάδου πολιτικής μηχανικής. Τό αποτέλεσμα είναι νά υπογράφουν μονάχα οί "μεγάλοι" καί"ισχυροί" πολιτικοί μηχανικοί καί αρχιτέκτονες μελέτε τών αποφοίτων του ΑΤΙ. Ετσι αυτοί πού δουλεύουν αμείβονται ελάχιστα ενώ αυτοί πού μονάχα υπογράφουν κερδίζουν πολύ μεγάλα ποσά.

Τό μόνο από τά αιτήματα πού κερδίθηκε είναι η ισοδυναμία τού HNII (δίπλωμα Αγγλικού Κολλεγού) μέ τό δίπλωμα του ΑΤΙ. Βέβαια η ισοδυναμία τού Διπλώματος δέν σημαίνει ουσιαστικά τίποτα γιατί δέν υπάρχχουν παράλληλα οί ανάλογες θέσεις καί κλίμακες.

ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Η απάντηση δέν είναι δύσκολη.

Η αρχουσα τάξη δέν χρειάζεται μόνο τεχνικά καταρτισμένο εργατικό δυναμικό αλλά καί φτηνό.

Η ικανοποίηση τών αιτημάτων μας θά είταν κτύπημα στά συμφέροντά της.

ΤΙ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ

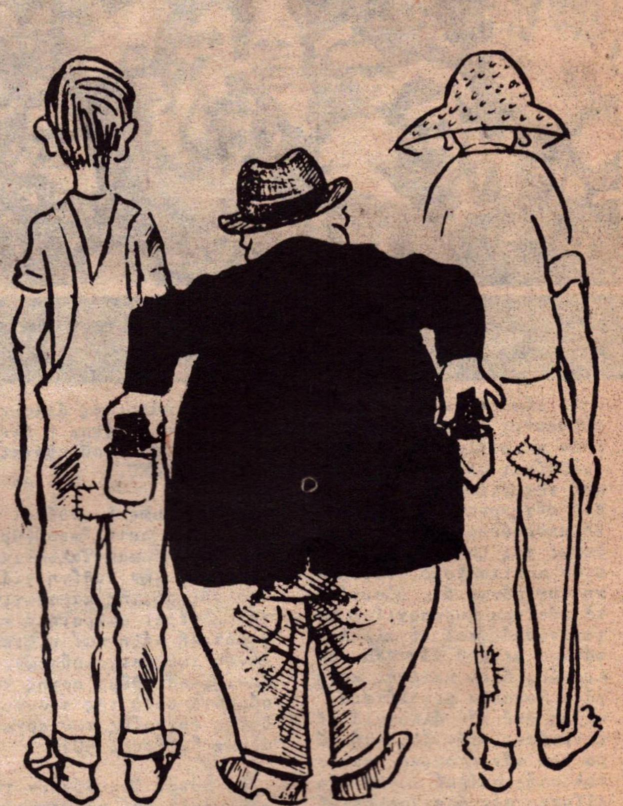
Οι αγώνες τών φοιτητών καί αποφοιτων πού άρχισαν εδώ καί αρκετά χρόνια σταματούσαν πάντα μετά από υποσχέσεις τής κυβέρνησης. Καί ό φετεινός αγώνας σταμάτισε όταν η κυβέρνηση έδωσε ξανά υποσχέσεις.

Μάθαμε νά μήν εμπιστευόμαστε τίς υποσχέσεις. Βλέπουμε σά μοναδική διέξοδο γιά λύση τών προβλημμάτων μας τήν κλιμάκωση μαχητικού οργανωμένου αγώνα μέχρι τήν πλήρη δικαίωση τών αιτημάτων μας.

Η δημιουργία θέσεων ανάλογων μέ τά προσόντα τών αποφοίτων του ΑΤΙ καί ή αναγνώριση τού δικαιώματος υπογραφής μελετών θά σήμαινε καί ανάλογες μισθολογικές κλίμακες.

ΑΠΑΤΗ
η συμφωνια τιμων και εισοδηματων

Οι συντεχνίες ΠΕΟ καί ΣΕΚ, οι οργανωσεις των εργοδοτων καί η κυβέρνηση, προσπαθουν εδω καί δέκα χρόνια νά συμφωνήσουν πάνω σέ μιά "κοινά αποδεκτή πολιτική τιμων καί εισοδημάτων".

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Μιά "οικονομική αρρωστεια". Αντι οι τιμές των προϊόντων νά ανεβοκατεβαίνουν τυχαία, ετσι πού μερικά νά ακριβαίνουν καί αλλα νά φτηναίνουν, τώρα ακριβαίνουν ολα. Συμβαίνει σέ ολο τόν κόσμο από τό 1970 περίπου.

Τώρα πιά γιά τούς εργαζόμενους οι αυξήσεις μισθων δέν ειναι συνήθως ενας τρόπος γιά νά καλυτερέφουμε τή ζωή μας, αλλά γιά νά μή γίνουμε φτωχότεροι. Οι οικονομίες μας δέν εχουν πιά νόημα. Ποιός ξέρει τί θά μπορουμε νά αγοράσουμε σέ δέκα χρόνια. Σήμερα ενα αυτοκίνητο, τό 1990 ισως ενα ψυγειο.

Οι εργοδότες ισχυρίζονται οτι τάχα γι αυτό φταινε καί οι εργαζόμενοι, πού ζητώντας παραπάνω μισθό, τούς αναγκάζουν νά αυξάνουν τίς τιμές.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ετσι, λένε οι εργοδότες αν οι εργατοϋπάλληλοι δέχονταν να μή ζητήσουν μεγαλύτερες αυξήσεις από πχ 5% γιά τό 1980, καί αν κάποιος φρόντιζε νά μήν ανεβαίνουν οι τιμές των προϊόντων παράλογα, θά μπορούσαμε νά ειμαστε ολοι ευχαριστημένοι. Ετσι λένε, καί η οικονομια (δηλαδη τά κέρδη τους καί οι επιχειρήσεις τους) θά πήγαινε καλύτερα, καί οι εργαζόμενοι θά ζουσαν τό ιδιο καλά, χωρίς νά φοβουνται γιά τίς οικονομίες τους

(γιά οσους μπορουν νά βάλουν κάτι στήν ακρη) οτι χάνουν συνέχεια τήν αξία τους.

Η ΠΕΟ ΣΥΜΦΩΝΕΙ

Η ΠΕΟ, διαβάσαμε στά υλικά του συνεδρίου της, διαφωνει μέ τους εργοδοτες. Παραδέχεται οτι πρέπει καί μπορει νά γίνει μιά τέτοια συμφωνία. Οι εργαζόμενοι (μέσα από τίς συντεχνίες) θά υπόσχονταν οτι δέ θα ζητήσουν αυξήσεις πάνω από 5%. Η κυβερνητική επιτροπή τιμων (πού θά εχει εκπροσώπους των συντεχνιων καί των εργοδοτων), θά μελεταει αιτήσεις των εργοδοτων γιά αυξήσεις τιμων των προϊόντων τους (επειδή π.χ. ακρίβηναν οι πρωτες υλες) καί θά δίνει ή οχι τήν αδεια της.

Η ΠΕΟ συμφωνει νά υπογραφει μιά "κοινά αποδεκτή πολιτική τιμων καί εισοδημάτων". Ζητάει ομως επιπλέον νά ελέγχονται καί τά κέρδη των εργοδοτών, τά ενοίκια, οι τόκοι, τά μερίσματα από τίς μετοχες τους.

Ετσι, ο καβγάς γίνεται γιά τό αν από τά "εισοδήματα" (μισθοί, κέρδη, μερίσματα, τόκοι, ενοίκια κλπ.) θά ελεγχονται μόνο οι μισθοί ή ολα μαζί.

ΑΠΑΤΗ

Μιά τέτοια συμφωνία ομως, οπως καί νά γίνει, θά ειναι μια απάτη για τους εργαζόμενους.

Η ΠΕΟ καί η ΣΕΚ μπορουν νά δώσουν τό λόγο τους οτ γιά ενα χρόνο οι συντεχνίες δέ θά ζητήσουν μεγαλύτερες αυξησεις από αυτές πού θά συμφωνηθουν.
ΚΑΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΟΥΝ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥΣ.
Θά υπογράψουν συλλογικές συμβάσεις τίς οποιες θά χρησιμοποιήσουν οι εργοδότες γιά νά μή δώσουν ουτε ενα γρόσι παραπάνω στούς εργάτες τους.

Οι εργοδότες καί η κυβερνηση θά δώσουν τό λόγο τους οτι δέν θά ανεβουν πολύ οι τιμές. Π.χ. 5% αυξηση στούς μισθούς, 3% αυξηση στίς τιμές, μπορει -υποτίθεται- νά βγουμε καί κερδισμένοι. ΟΜΩΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΟΓΟ, ΚΑΙ ΝΑ ΘΕΛΑΝ, ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΗΣΟΥΝ

Ολα τά προϊόντα που παράγονται στήν Κύπρο, χρησιμοποιουν αμεσα ή εμμεσα πρωτες υλες που ερχονται από τό εξωτερικό. Ακόμα καί τά κρασιά ή τό κονιάκ χρειάζεται νά μεταφερθουν από τά χωράφια στό εργοστάσιο, από τό εργοστάσιο στήν αγορά, μέ αυτοκίνητα πού χρησιμοποιουν βενζίνη πού ερχεται από εξω.

Η οικονομία μας ειναι μικρή, παράγει πολύ μικρή ποικιλία προϊόντων. Τά περισσότερα από αυτά πού αγοράζουμε έρχονται ετσι καί αλλοιώς από τό εξωτερικό.

Φανταστειτε λοιπόν τήν κυβερνητική επιτροπή ελέγχου τών τιμων, νά απαιτει από τήν κυβέρνηση της Λιβυής ή από τήν ΗΕΝΚΕΛ στοιχεία γιά τό κόστος των προϊόντων τους καί νά τούς απαγορεύει νά αυξήσουν τίς τιμές του πετρελαίου καί του ΝΤΙΞΑΝ.

Μέ λίγα λόγια, ενω οι Ε/Κύπριοι εργοδότες χρησιμοποιουν μόνο εργάτες που ζουν στή Κύπρο τούς οποιους μπορουν νά δεσμεύσουν οι Ε/Κύπριοι εργάτες αγοράζουν προϊόντα από τούς επιχειρηματίες όλου του κόσμου, μέ τούς οποίους δέ μπορουν νά υπογράφουν καμμιά συμφωνία.

Η "κοινά αποδεκτή πολιτική τιμων καί εισοδημάτων" δέν μπορει νά ειναι τίποτα αλλο από μιά συμφωνία γιά νά κρατηθουν χαμηλά οι μισθοί. Οι τιμές θά ανέβουν οπως καί οσο τό καθορίζει η παγκόσμια αγορά, ενω οι εργαζόμενοι δέ θά μπορουν μέσα από τίς συντεχνίες τους νά παλέψουν γιά νά ανεβάσουν τους μισθούς τους.

ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΡΙΣΗ

Ετσι, τό κόστος της ζωης θά ανεβαίνει, θά ακριβαίνουν τά πράγματα μέρα μέ τή μέρα, καί οι μισθοί των εργατων βδομάδα τή βδομάδα θά αγοράζουν ολοκαί λιγώτερα. Ο μόνος τρόπος γιά νά βγουν από τό αδιέξοδο, τό μόνο πού θά μπορουσε νά σταματήσει τό εξανέμισμα των μισθων τους καί τή προοδευτική χειροτέρεψη της ζωης τους, θά ειναι ο αγωνας τους γιά αυξήσεις. Οι απεργίες γιά ανθρώπινους μισθούς.

Ομως, η ΠΕΟ καί η ΣΕΚ καί οι αλλες συντεχνίες θά εχουν δώσει τό λόγο τους, θά εχουν υπογράψει τήν "κοινά αποδεκτή πολιτική τιμων καί εισοδημάτων" καί δέν θά υποστηρίξουν καμμιά απεργία που τήν παραβιάζει. Τότε, τό μόνο πού θά εχει απομείνει στούς εργάτες γιά νά καταφέρουν νά ζήσουν σάν ανθρωποι, θά ειναι οι απεργίες χωρίς τήν εγκριση της συντεχνίας.

Αλλά η ΠΕΟ καί η ΣΕΚ εχουν κιόλας κάνει μιά αλλη συμφωνία γιά τίς ανεπίσημες απεργίες, δηλ. γιά τίς απεργίες χωρίς τήν εγκριση των συντεχνιών.

Στίς 25 του Απρίλη του 1977 υπόγραψαν τόν "Κώδικα Βιομηχανικων Σχέσεων" μαζί μέ τήν Ομοσπονδία Εργοδοτων Κύπρου. Στό μέρος 1, παράγραφος Β, γράφει:

> "Δεδομένου οτι αι ανεπίσημοι απεργίαι ειναι καταδικαστέαι κατά τήν διάρκεια ισχυούσης συμβάσεως, η ενδιαφερομένη Ομοσπονδία/Συντεχνία θά λαμβάνει τά κατά τή κρίση της δέοντα μέτρα πρός τερματισμόν της απεργίας".

Υπόσχονται δηλαδή οτι όχι μόνο δέ θά υποστηρίξουν αλλά θά χτυπήσουν όπως μπορούν καί τίς απεργίες πού θά παραβιάζουν μιά συμφωνία γιά τίς τιμές καί τά εισοδήματα.

ΤΙ ΜΕΝΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΑΠΛΑ ΜΕΛΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ

Αυτή τήν "κοινά αποδεκτή συμφωνία τή συζητάνε δέκα χρόνια τώρα. Ισως δέν συμφωνήσουν ουτε φέτος. Ο κίνδυνος όμως υπάρχει.

Μπορει τά απλά μέλη των συντεχνιών στό μεταξύ νά καταλάβουν τήν παγίδα στή οποία θέλουν νά μας οδηγήσουν οι εργοδότες, καί νά αναγκάσουν τίς ηγεσίες τών συντεχνιών νά αρνηθουν μιά τέτοια συμφωνία. Τόσο τό καλύτερο. Γιά νά γίνει αυτό χρειάζεται πολύ δουλεια. Χρειάζεται νά συζητήσουμε μέ τους συναδέλφους μας καί νά προσπαθήσουμε νά ακουστει η γνωμη των πολλων μέσα στίς συντεχνίες.

Αν ομως δέν τά καταφέρουμε, μόνη λύση θά ειναι οι ανεπισημες απεργίες, παρά καί ενάντια στις ηγεσίες των συντχνιων καί το Βιομηχανικο Κώδικα.

Απεργίες οργανωμένες μέσα καί από τούς εργαζόμενους στά εργοστάσια ή στις επιχειρήσεις. Απεργίες γιά ενα μισθό πού νά μας φτάνει νά ζήσουμε σάν ανθρωποι.

Αυτό δέν εχει συμβει συχνά μεχρι σήμερα. Αλλά μπορει καί πρεπει νά γίνει μέχρι νά αλλάξει η πολιτική της ηγεσίας ή μέχρι νά αλλάξει η ιδια η ηγεσία

...συνεχεια.

κανείς μέ ακρίβεια ποιός ειναι ο ρόλος καί οι ελιγμοί των διάφορων ιμπεριαλιστικων δυνάμεων στό κυπριακο πρόβλημα. Αλλά, κύριος υπεύθυνος γιά τήν κυπριακή τραγωδία ειναι ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ αστοι καί η διαμάχη τους. Τά δικά τους συμφέροντα εφεραν τόν πολεμο, τήν προσφυγιά καί τή σημερινή πτώση του βιοτικου επιπεδου.

Οι προσπάθειες πού κάνουν σήμερα οι Κύπριοι αστοί γιά νά συμβιβαστουν θά συνεχιστουν. Οπως καί η διαμάχη τους γιά τό ποιος θά γίνει πιό δυνατός οικονομικά ετσι πού νά μπορει νά παζαρέψει περισσότερο πολιτικά.

Τό πιό τραγικό σε ολον αυτό τόν πόλεμο ανάμεσα στίς δύο αστικές τάξεις, ειναι οτι στρατιωτες ειναι πάντα οι εργαζόμενοι. Είτε χρησιμοποιουνται σάν πραγματικοι στρατιωτες γιά να σκοτώσουν καί νά σκοτωθουνε, ειτε στίς ειρηνικές περιόδους δημιουργουν μέ τήν πειθαρχία τους, τήν εργασία τους, τίς "θυσίες" τους καί τούς χαμηλούς μισθούς τους, τήν οικονομική δύναμη της κάθε μιας από τίς δύο αστικές τάξεις πού αυτές θά χρησιμοποιήσουν γιά δικά-τους συμφέροντα και παζαρέματα.

αποδεσμευση

Τά δικά τους συμφέροντα εξυπηρετησε το "οικονομικό θαυμα" καί οι θυσίες πού κάναμε. Τά δικά τους συμφέροντα θά εξυπηρετήση οποια λύση βρουν. Κάποτε θά ξαναρχίσουν συνομιλίες καί ισως βρουν μιά κάποια λύση. Τό σίγουρο ομως ειναι πως τά συμφέροντα των εργαζομένων καί των προσφύγων δέν θά παίξουν κανένα ρόλο στά παζαρέματα. Θά μοιράσουν τήν Κύπρο προσπαθώντας οι μέν νά γελάσουν τούς δέ, αλλά πάντα μέ τόν ιδιο γνώμονα: Τά δικά τους συμφέροντα, τά δικά τους κέρδη.

Γιά τούς εργαζόμενους δέν θά αλλάξει η κατάσταση πρός τό καλίτερο. Πάλι θά μας χρησιμοποιουν σάν στρατιωτες νά αλληλοσφαζόμαστε, ή σάν παραγωγικές μονάδες γιά νά βγάζουν κέρδη από τόν κόπο μας.

Οι συνομιλίες δέν ειναι ουτε "θετικές", ουτε "αρνητικές". Ειναι -οπως καί ο πόλεμος- ενα μέρος του καβγά ανάμεσα σέ αστούς, πού τόν πληρώνουμε εμεις.

Ο μόνος δρόμος πού μας μένει ειναι ο δρόμος πού εξυπηρετει τά συμφέροντα των εργαζομένων, ελλήνων καί τούρκων. Πού σημαίνει οτι πρέπει νά πουμε "Οχι στις λύσεις τους", "Τερμα στίς θυσίες γιά χάρη τους", "Οχι στίς συνομιλίες των αστων", καί νά παλέψουμε γιά τήν αποδέσμευση του εργατικου κινήματος από τήν αρχουσα τάξη.

τυποις "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ"